Proletari din toate ţările, uniţi-vă!

Romînia liberă

ORGANUL SFATURILOR POPULARE DIN REPUBLICA POPULARĂ ROMÎNĂ

Anul XVIII nr. 5021 | 4 pagini — 20 bani | Marţi 6 decembrie 1960

După cum s-a anunţat în Comunicatul Informativ, la Consfătuirea de la Moscova a reprezentanţilor partidelor comuniste şi muncitoreşti au fost adoptate în unanimitate Declaraţia partidelor comuniste şi muncitoreşti, precum şi Apelul adresat popoarelor întregii lumi.

In numărul de astăzi al ziarului se publică textul Declaraţiei partidelor comuniste şi muncitoreşti, adoptată de Consfătuire.

DECLARAŢIA
CONSFĂTUIRII REPREZENTANŢILOR PARTIDELOR COMUNISTE ŞI MUNCITOREŞTI

Reprezentanţii partidelor comuniste şi muncitoreşti au discutat la prezenta Consfătuire problemele actuale ale situaţiei internaţionale contemporane şi ale luptei continue pentru pace, independenţă naţională, democraţie şi socialism.

Consfătuirea a demonstrat unitatea de vederi a participanţilor asupra problemelor discutate. Partidele comuniste şi muncitoreşti îşi confirmă unanim fidelitatea faţă de Declaraţia şi Manifestul Păcii, adoptate în 1957. Aceste documente programatice ale marxism-leninismului creator au definit poziţiile principiale ale mişcării comuniste internaţionale cu privire la cele mai importante probleme ale contemporaneităţii şi au contribuit într-o măsură uriaşă la unirea eforturilor partidelor comuniste şi muncitoreşti în lupta pentru ţelurile comune. Ele rămîn steagul de luptă şi îndreptar pentru activitatea întregii mişcări comuniste internaţionale.

Mersul evenimentelor din cei trei ani care s-au scurs a confirmat justeţea analizei situaţiei internaţionale şi perspectivelor dezvoltării mondiale, cuprinsă în Declaraţia şi în Manifestul Păcii, marea forţă ştiinţifică şi rolul eficient al marxism-leninismului creator.

Principalul bilanţ al acestor ani îl constituie creşterea impetuoasă a forţei şi a influenţei internaţionale a sistemului socialist mondial, procesul activ de destrămare a sistemului colonial sub loviturile mişcării de eliberare naţională, creşterea luptelor de clasă în lumea capitalistă, decăderea şi descompunerea continuă a sistemului capitalist mondial. Pe arena mondială se manifestă tot mai mult precumpănirea forţelor socialismului asupra imperialismului, a forţelor păcii asupra forţelor războiului.

Dar, încercînd să-şi menţină poziţiile, imperialismul sabotează dezarmarea, tinde să prelungească şi să înteţească prin toate mijloacele „războiul rece", pregăteşte cu îndîrjire un nou război mondial. De aceea viaţa reclamă insistent unirea tot mai strînsă a eforturilor şi acţiunilor hotărîte ale ţărilor socialiste, ale clasei muncitoare internaţionale, ale mişcării naţionale antiimperialiste, ale tuturor statelor iubitoare de pace, ale tuturor luptătorilor pentru pace în vederea preîntîmpinării războiului şi asigurării vieţii paşnice a oamenilor. Viaţa reclamă insistent strîngerea continuă a tuturor forţelor revoluţionare în vederea luptei împotriva imperialismului, pentru independenţa naţională, pentru socialism.

I.

Epoca noastră, al cărei conţinut principal îl constituie trecerea de la capitalism la socialism, inaugurată de Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie, este epoca luptei celor două sisteme sociale opuse, epoca revoluţiilor socialiste şi a revoluţiilor de eliberare naţională, epoca prăbuşirii imperialismului, a lichidării sistemului colonial, epoca trecerii pe calea socialismului a noi şi noi popoare, epoca triumfului socialismului şi comunismului pe scară mondială.

Principala trăsătură distinctivă a timpurilor noastre constă în aceea că sistemul socialist mondial se transformă în factorul hotărîtor al dezvoltării societăţii omeneşti.

Forţa şi invincibilitatea socialismului au fost dovedite în ultimele decenii în giganticele bătălii dintre lumea nouă şi cea veche. Au eşuat încercările imperialismului şi ale forţei sale de şoc — fascismul — de a împiedica pe calea războiului mersul dezvoltării istorice. Imperialismul s-a dovedit neputincios să bareze calea revoluţiilor socialiste din Europa şi Asia. Socialismul a devenit un sistem mondial. Imperialismul a încercat să frîneze dezvoltarea economică a statelor socialiste. Aceste planuri au fost zădărnicite. Imperialismul a făcut totul pentru a menţine sistemul robiei coloniale. Dar acest sistem se prăbuşeşte. Pe măsura întăririi sistemului mondial al socialismului, situaţia internaţională se schimbă tot mai categoric în favoarea popoarelor care luptă pentru independenţă, democraţie şi progres social.

În epoca contemporană, conţinutul principal, direcţia principală şi particularităţile principale ale dezvoltării istorice a societăţii omeneşti sînt determinate de sistemul socialist mondial, de forţele care luptă împotriva imperialismului, pentru transformarea socialistă a societăţii. Nici un fel de sforţări ale imperialismului nu pot opri dezvoltarea progresivă a istoriei. Au fost create premize trainice pentru noi victorii hotărîtoare ale socialismului. Victoria deplină a socialismului este inevitabilă.

Mersul dezvoltării sociale confirmă previziunea leninistă că ţările socialismului victorios exercită principala lor înrîurire asupra dezvoltării revoluţiei mondiale prin construcţia economică. Socialismul a obţinut succese creatoare fără precedent în domeniul producţiei, ştiinţei şi tehnicii şi în făurirea unei comunităţi noi, libere a oamenilor, care asigură în măsură tot mai mare necesităţile lor materiale şi spirituale. Se apropie timpul cînd socialismul se va situa pe primul loc şi prin ponderea sa în producţia mondială. Capitalismul va suferi o înfrîngere în sfera decisivă a activităţii umane: în sfera producţiei materiale.

Întărirea şi dezvoltarea sistemului socialist exercită o influenţă mereu crescîndă asupra luptei popoarelor din ţările capitaliste. Prin forţa exemplului său, sistemul mondial al socialismului revoluţionează minţile oamenilor muncii din lumea capitalistă, îi însufleţeşte în lupta împotriva capitalismului, uşurează într-o măsură uriaşă condiţiile în care se desfăşoară această luptă. În ţările capitalului sporesc şi se întăresc forţele interne menite să apere pacea şi independenţa naţională, să asigure triumful democraţiei şi victoria socialismului.

Sistemul capitalist mondial este cuprins de un proces adînc de decădere şi descompunere. Contradicţiile imperialismului au accelerat transformarea capitalismului monopolist în capitalism monopolist de stat. Făcînd să crească puterea monopolurilor asupra vieţii naţiunii, capitalismul monopolist de stat uneşte forţa monopolurilor cu forţa statului într-un singur mecanism pentru salvarea orînduirii capitaliste, pentru sporirea maximală a profiturilor burgheziei imperialiste prin exploatarea clasei muncitoare şi jefuirea păturilor largi ale populaţiei.

Nu există însă mijloace cu ajutorul cărora burghezia monopolistă să poată salva capitalismul. Interesele unui mănunchi de monopoluri se află într-o contradicţie de neîmpăcat cu interesele întregii naţiuni. Antagonismele de clasă şi naţionale, contradicţiile interne şi externe ale societăţii capitaliste s-au agravat puternic. Încercările de a întări cu ajutorul militarismului temeliile putrezite ale capitalismului strîng şi mai mult nodul acestor contradicţii.

Niciodată încă conflictul dintre forţele de producţie şi relaţiile de producţie din lumea capitalistă n-a fost atît de adînc. Capitalismul împiedică tot mai mult folosirea realizărilor ştiinţei şi tehnicii contemporane în interesul progresului social. El îndreaptă descoperirile geniului uman împotriva omenirii însăşi, le transformă în mijloace îngrozitoare ale războiului de exterminare.

Creşte instabilitatea economiei capitaliste. Cu toate că în unele ţări capitaliste are loc în măsură mai mare sau mai mică o anumită creştere a producţiei, contradicţiile capitalismului se agravează neîncetat atît pe scară naţională, cît şi internaţională. O serie de ţări capitaliste care n-au apucat să învingă toate urmările recentei crize economice s-au pomenit în faţa pericolului unor noi zguduiri economice. Se agravează neîncetat caracterul anarhic al producţiei capitaliste. Se intensifică într-o măsură nemaivăzută procesul concentrării capitaliste, cresc profiturile şi supraprofiturile monopolurilor. Sub forme noi, înainte de toate prin intensificarea muncii, capitalul monopolist a adîncit la extrem exploatarea clasei muncitoare. În condiţiile capitalismului, automatizarea şi „raţionalizarea" aduc noi calamităţi oamenilor muncii. Numai prin luptă îndîrjită clasa muncitoare a reuşit să obţină în unele ţări satisfacerea unui şir de revendicări vitale. În numeroase ţări capitaliste, însă, nivelul de trai rămîne, ca şi înainte, mai scăzut decît cel antebelic. Cu toate făgăduielile burgheziei, numai în unele ţări capitaliste, şi doar vremelnic, a fost realizată folosirea completă a braţelor de muncă. Atotputernicia monopolurilor aduce un prejudiciu tot mai mare intereselor maselor largi ale ţărănimii şi ale unor largi păturі ale burgheziei mici şi mijlocii. În ţările capitaliste, inclusiv în unele dintre cele mai dezvoltate, continuă să existe şi chiar să se extindă regiuni slab dezvoltate din punct de vedere economic, în care mizeria maselor este deosebit de mare.

Toate acestea dezmint încă o dată născocirile mincinoase ale ideologilor burghezi şi ale revizioniştilor, care pretind că capitalismul contemporan s-ar fi transformat în „capitalism popular", că el ar fi creat aşa-numitul „stat al prosperităţii generale", capabil să învingă anarhia producţiei şi crizele economice şi să asigure bunăstarea tuturor oamenilor muncii.

Inegalitatea dezvoltării capitalismului schimbă incontinuu raportul de forţe dintre statele imperialiste. Cu cît mai mult se îngustează sfera dominaţiei imperialiste, cu atît mai intens se manifestă contradicţiile dintre puterile imperialiste. Problema pieţii a căpătat o ascuţime fără precedent. Noile organizaţii interstatale, care apar sub lozinca „integrării", duc în realitate la intensificarea contradicţiilor şi a luptei dintre ţările imperialiste, reprezintă noi forme ale împărţirii pieţii capitaliste mondiale între cele mai mari uniuni ale capitaliştilor, ale penetraţiei statelor imperialiste mai puternice în economia partenerilor lor slabi.

Putrefacţia capitalismului se manifestă cu cea mai mare putere în principala ţară a imperialismului contemporan — Statele Unite ale Americii. Capitalul monopolist din S.U.A. îşi manifestă în mod vădit incapacitatea de a folosi forţele de producţie existente. Cea mai bogată dintre ţările capitaliste dezvoltate, Statele Unite ale Americii, a devenit ţara unui şomaj cronic de o deosebită amploare. În această ţară, folosirea tot mai incompletă a capacităţii de producţie a industriei a devenit un fenomen permanent. Cu toată sporirea imensă a alocaţiilor militare, care se efectuează pe seama reducerii nivelului de trai al oamenilor muncii, ritmul de creştere a producţiei în anii postbelici se încetineşte, de-abia depăşind creşterea populaţiei. Au devenit mai dese crizele de supraproducţie. Cea mai dezvoltată ţară industrială a capitalismului s-a transformat într-o ţară cu cea mai hidoasă economie militarizată. Statele Unite ale Americii storc mai multe bogăţii decît toate ţările capitaliste din ţările Asiei, şi mai ales ale Americii Latine, frînînd dezvoltarea lor. Se intensifică penetraţia capitalului american în Africa. **Imperialismul american a devenit cel mai mare exploatator internaţional.**

Imperialismul din S.U.A. tinde să subordoneze dominaţiei sale numeroase state, folosind drept mijloace principale politica blocurilor militare şi a „ajutorului" economic. El încalcă suveranitatea chiar şi a statelor capitaliste dezvoltate. Burghezia monopolistă dominantă din ţările capitaliste cu un înalt nivel de dezvoltare, aliindu-se cu imperialismul american, sacrifică suveranitatea propriei ţări, scontînd să înăbuşe cu ajutorul imperialiştilor din S.U.A. forţele revoluţionare de eliberare, să le răpească oamenilor muncii libertăţile democratice, să împiedice lupta maselor populare pentru progresul social. Imperialismul american atrage aceste ţări în cursa înarmărilor, în politica de pregătire a unui nou război agresiv şi în activitatea de subminare îndreptată împotriva statelor socialiste şi neutre.

Temeliile orînduirii capitaliste au putrezit în aşa măsură, încît în multe ţări burghezia imperialistă guvernantă nu mai este în stare să se opună în mod independent forţelor democraţiei şi progresului, care cresc şi-şi cimentează rîndurile tot mai mult. Imperialiştii se unesc în alianţe politico-militare în frunte cu S.U.A., pentru a lupta împreună împotriva lagărului socialist, pentru a sugruma mişcarea de eliberare naţională, mişcarea muncitorească şi socialistă. **Mersul evenimentelor internaţionale din ultimii ani a furnizat multe dovezi noi că imperialismul american este reazemul principal al reacţiunii mondiale, un jandarm internaţional şi un duşman al popoarelor din lumea întreagă.**

Sistemul blocurilor militare creat de Statele Unite ale Americii este slăbit atît de lupta dintre participanţii la aceste blocuri, cît şi ca urmare a luptei maselor pentru lichidarea unor asemenea blocuri. Imperialiştii americani caută să întărească blocurile agresive, ceea ce provoacă o împotrivire şi mai puternică a maselor. S.U.A. rămîn principala forţă economică, financiară şi militară a imperialismului contemporan, deşi ponderea lor în economia lumii capitaliste scade. Imperialiştii englezi şi francezi duc o luptă îndîrjită pentru menţinerea poziţiilor lor. Monopolurile din Germania occidentală şi din Japonia, care şi-au restabilit forţa şi sînt strîns legate de monopolurile americane, îşi intensifică expansiunea. Ducînd politica lor imperialistă, monopolurile vest-germane tînd tot mai activ să exploateze ţările slab dezvoltate.

Popoarele se ridică tot mai hotărît la lupta împotriva imperialismului. Se desfăşoară o luptă grandioasă între forţele muncii şi ale capitalului, ale democraţiei şi ale reacţiunii, ale libertăţii şi ale colonialismului. Victoria revoluţiei populare din Cuba a devenit un exemplu remarcabil pentru popoarele din America Latină. S-a dezvoltat cu o forţă irezistibilă mişcarea anticolonială pentru libertate şi independenţă naţională din Africa. Răscoala naţională antiimperialistă din Irak s-a înfăptuit cu succes. În Japonia a luat amploare puternica mişcare a maselor populare împotriva alianţei militare japono-americane, pentru pace, democraţie şi independenţă naţională. O mărturie a hotărîrii de luptă a oamenilor muncii o constituie acţiunile puternice ale maselor populare din Italia în apărarea democraţiei. Se intensifică lupta pentru democraţie, împotriva regimului reacţionar al puterii personale în Franţa. S-au desfăşurat mari greve ale muncitorilor în S.U.A., Argentina, Uruguay, Chili, India, Anglia, Canada, Belgia şi în alte ţări capitaliste. Acţiunile poporului negru din S.U.A. pentru drepturile sale vitale capătă un caracter de masă. Se accentuează tendinţa spre unirea forţelor naţionale împotriva dictaturii fasciste în Spania şi Portugalia, se întăreşte mişcarea democratică din Grecia. Au fost răsturnate regimurile militare-tiranice din Columbia şi Venezuela, a fost dată o lovitură guvernelor marionete făţiş proamericane din Coreea de Sud şi Turcia. Se dezvoltă mişcarea naţional-democrată din Vietnamul de Sud şi din Laos, îndreptată împotriva imperialiştilor americani şi a acoliţilor acestora. Poporul indonezian lichidează poziţiile economice ale imperialiştilor rămase în ţara lui, în deosebi poziţiile colonizatorilor olandezi. Se extinde şi cuprinde toate continentele mişcarea de masă în apărarea păcii. Toate acestea constituie o mărturie grăitoare că valurile luptei antiimperialiste, de eliberare naţională, antirăzboinice şi de clasă se ridică tot mai sus.

Triumful socialismului într-un mare grup de ţări din Europa şi Asia, care cuprinde o treime din omenire, creşterea puternică a forţelor care luptă pentru socialism în întreaga lume şi slăbirea necontenită a poziţiilor imperialismului în întrecerea economică cu socialismul; noul avînt uriaş al luptei de eliberare naţională şi destrămarea accelerată a sistemului colonial; creşterea instabilităţii întregului sistem capitalist al economiei mondiale; ascuţirea contradicţiilor capitalismului ca urmare a dezvoltării capitalismului monopolist de stat şi a creşterii militarismului; adîncirea contradicţiilor dintre monopoluri şi interesele întregii naţiuni; restrîngerea democraţiei burgheze, tendinţa spre metodele de guvernare autocrate şi fasciste; criza adîncă a politicii şi ideologiei burgheze sînt tot atîtea dovezi că **în dezvoltarea crizei generale a capitalismului a început o etapă nouă.** Specificul acestei etape constă în aceea că ea a apărut nu în legătură cu un război mondial, ci în condiţiile întrecerii şi luptei dintre cele două sisteme, ale schimbării tot mai mari a raportului de forţe în favoarea socialismului, ale ascuţirii puternice a tuturor contradicţiilor imperialismului, în condiţiile în care lupta dusă cu succes de forţele iubitoare de pace pentru înfăptuirea şi consolidarea coexistenţei paşnice n-a permis imperialiştilor să zădărnicească prin acţiunile lor agresive pacea generală, în condiţiile avîntului luptei maselor largi populare pentru democraţie, eliberare naţională şi socialism.

Împotriva jugului şi exploatării imperialiste se unesc toate forţele revoluţionare. Popoarele care construiesc socialismul şi comunismul, mişcarea revoluţionară a clasei muncitoare din ţările capitaliste, lupta de eliberare naţională a popoarelor asuprite, mişcările general-democratice, toate aceste forţe mari ale contemporaneităţii se contopesc într-un singur torent general, care macină şi distruge sistemul imperialist mondial. În centrul epocii contemporane se află clasa muncitoare internaţională şi vlăstarul ei principal — sistemul mondial al socialismului. Ele constituie chezăşia victoriei în lupta pentru pace, democraţie, eliberare naţională, socialism şi progresul omenirii.

II.

Sistemul socialist mondial a intrat într-o etapă nouă a dezvoltării sale. Uniunea Sovietică înfăptuieşte cu succes construcţia desfăşurată a societăţii comuniste. Alte ţări din lagărul socialist construiesc cu succes bazele socialismului, iar unele din ele au şi intrat în perioada construcţiei societăţii socialiste dezvoltate.

Socialismul a repurtat victorii hotărîtoare pe scara întregului sistem. Aceste victorii marchează triumful marxism-leninismului şi arată grăitor tuturor popoarelor aflate sub jugul capitalului că societatea organizată pe baza acestei învăţături deschide posibilităţi nelimitate pentru înflorirea economiei şi culturii, pentru asigurarea unui înalt nivel de trai al oamenilor, a unei vieţi paşnice şi fericite.

Îndeplinind cu succes planul septenal de dezvoltare a economiei naţionale, poporul sovietic făureşte în ritm rapid baza tehnico-materială a comunismului. Ştiinţa sovietică a deschis o întreagă epocă în dezvoltarea civilizaţiei mondiale, a pornit la cucerirea cosmosului, demonstrînd în mod strălucit forţa economică şi tehnică a lagărului socialist. Uniunea Sovietică, prima în istorie, croieşte întregii omeniri calea spre comunism. Ea reprezintă exemplul cel mai viu şi cel mai puternic reazem pentru popoarele din lumea întreagă în lupta lor pentru pace, libertăţi democratice, independenţă naţională, progres social.

Revoluţia populară din China a dat o lovitură zdrobitoare poziţiilor imperialismului în Asia, a contribuit în măsură uriaşă la schimbarea raportului de forţe pe plan mondial în favoarea socialismului. Dînd un nou şi puternic impuls mişcării de eliberare naţională, ea a exercitat o influenţă imensă asupra popoarelor, îndeosebi asupra popoarelor din Asia, Africa şi America Latină.

Republicile democrat-populare Albania, Bulgaria, Republica Socialistă Cehoslovacă, China, Republica Democrat-Populară Coreeană, Republica Democrată Germană, Mongolia, Polonia, Romînia, Ungaria, Republica Democrată Vietnam, care au format împreună cu marea Uniune Sovietică puternicul lagăr socialist, au obţinut într-un termen istoric scurt succese uriaşe în construirea socialismului.

Puterea populară din aceste ţări şi-a dovedit trăinicia de neclintit. Rolul dominant în economia naţională îl joacă relaţiile de producţie socialiste; exploatarea omului de către om a fost lichidată pentru totdeauna sau se lichidează cu succes. Înfăptuirea cu succes a politicii de industrializare socialistă a dus la înflorirea economiei ţărilor socialiste, care se dezvoltă mult mai rapid decît economia ţărilor capitaliste. Toate aceste ţări şi-au creat o industrie dezvoltată; ţări în trecut agrare s-au transformat sau se transformă în ţări industrial-agrare.

În toate ţările de democraţie populară, în ultimii ani s-a şi rezolvat sau se rezolvă cu succes cea mai grea problemă a construcţiei socialiste — trecerea de bună voie a ţărănimii de pe calea gospodăriei mici, bazate pe proprietatea privată, pe calea marii gospodării cooperatiste-socialiste. Planul cooperatist leninist şi-a dovedit marea sa viabilitate atît pentru acele ţări unde a existat o tradiţie îndelungată a ataşamentului adînc al ţărănimii faţă de proprietatea privată asupra pămîntului, cît şi pentru ţările care au lichidat recent relaţiile feudale. S-a consolidat alianţa frăţească a muncitorilor şi ţăranilor, sub conducerea clasei muncitoare, alianţă a cărei menţinere şi întărire, după cum ne-a învăţat V. I. Lenin, este principiul suprem al dictaturii proletariatului. În procesul construirii socialismului, această alianţă dintre două clase de oameni ai muncii, temelia politică a orînduirii socialiste, se dezvoltă neîncetat, contribuind la consolidarea continuă a puterii populare sub conducerea clasei muncitoare şi la reorganizarea socialistă a agriculturii în conformitate cu principiul leninist al cooperativizării ţărănimii pe baza liberului consimţămînt.

Schimbări istorice s-au produs în structura socială a societăţii. În ţările de democraţie populară nu mai există clasa moşierilor şi clasa capitaliştilor. Clasa muncitoare a devenit principala forţă a societăţii, rîndurile ei se înmulţesc, conştiinţa şi maturitatea ei politică au crescut. Socialismul a scos ţărănimea din mizeria seculară şi a transformat-o într-o forţă activă a progresului social. Se creează o intelectualitate nouă, socialistă, trup din trupul poporului muncitor. Toţi cetăţenii au acces liber la ştiinţă şi cultură. Socialismul a creat astfel nu numai condiţiile politice, dar şi materiale pentru dezvoltarea culturală a societăţii, pentru înflorirea multilaterală şi deplină a talentelor şi aptitudinilor omului. Pe baza dezvoltării cu succes a economiei creşte neîntrerupt nivelul material de viaţă al maselor populare.

În statele socialiste multinaţionale s-a format şi s-a întărit alianţa indestructibilă a oamenilor muncii de toate naţionalităţile. Triumful politicii naţionale marxist-leniniste în ţările socialiste, adevărata egalitate în drepturi a naţionalităţilor avîntul economiei şi culturii lor constituie un exemplu însufleţitor pentru popoarele care luptă împotriva asupririi naţionale

În ţările de democraţie populară ideologia socialistă a obţinut succese vizibile în lupta împotriva ideologiei burgheze Această luptă are un caracter îndelungat şi va continua pînă la completa eliberare a conştiinţei oamenilor de rămăşiţele ideologiei burgheze.

Unitatea politică-morală a societăţii, care pentru prima dată în istorie a apărut şi s a consolidat în Uniunea Sovietică, se dezvoltă astăzi şi în celelalte ţări socialiste. Aceasta permite folosirea cît mai deplină a energiei creatoare a oamenilor muncii liberi pentru avîntul forţelor de producţie şi înflorirea societăţii socialiste.

Societatea socialistă se perfecţionează neîncetat, devine tot mai matură, în sînul ei se nasc zi de zi atitudinea comunistă faţă de muncă, precum şi celelalte elemente ale viitoarei societăţi comuniste. Se perfecţionează tot mai mult metodele de conducere a economiei socialiste şi de planificare economică. Are loc dezvoltarea continuă a democraţiei socialiste, se lărgeşte participarea maselor populare la conducerea construcţiei economice şi culturale, unele funcţii ale statului trec treptat în seama organizaţiilor obşteşti.

În prezent nu numai în Uniunea Sovietică, dar şi în celelalte ţări socialiste au fost lichidate posibilităţile social-economice de restaurare a capitalismului. Forţele unite ale lagărului socialist reprezintă o garanţie de nădejde pentru fiecare ţară socialistă împotriva atentatelor din partea reacţiunii imperialiste. Astfel, unirea strînsă a statelor socialiste într-un singur lagăr, unitatea tot mai puternică şi forţa mereu crescîndă a acestui lagăr asigură în cadrul întregului sistem, în ansamblul lui, victoria deplină a socialismului.

În anii care s-au scurs, ca urmare a muncii eroice a clasei muncitoare şi a ţărănimii, a activităţii uriaşe desfăşurate de partidele comuniste şi muncitoreşti, au fost create posibilităţi obiective foarte favorabile pentru dezvoltarea vertiginoasă continuă a forţelor de producţie, pentru un cîştig maxim de timp şi obţinerea victoriei ţărilor socialiste în întrecerea economică paşnică cu capitalismul. Partidele marxist-leniniste, care se află în fruntea statelor socialiste, consideră drept datoria lor să folosească cu pricepere şi în mod just aceste posibilităţi.

Partidele comuniste, care au repurtat victorii mari şi au trecut prin încercări serioase, au acumulat o experienţă bogată şi multilaterală de conducere a construcţiei socialiste. Succesele ţărilor socialiste şi ale întregului lagăr socialist au fost obţinute datorită aplicării juste a legilor generale ale construcţiei socialiste, ţinîndu-se seama de particularităţile istorice ale fiecărei ţări şi de interesele sistemului socialist în ansamblul lui, datorită eforturilor popoarelor acestor ţări, datorită strînsei lor colaborări frăţeşti şi ajutorului reciproc internaţionalist, şi, în primul rînd, datorită ajutorului frăţesc, internationalist al Uniunii Sovietice.

Experienţa dezvoltării ţărilor socialiste arată încă o dată că cea mai importantă condiţie internaţională a realizărilor şi succeselor lor o constituie într-ajutorarea şi sprijinul reciproc, folosirea tuturor avantajelor unităţii şi coeziunii ţărilor lagărului socialist. Calculele imperialiştilor, ale renegaţilor şi revizioniştilor care scontează pe posibilitatea sciziunii în lagărul socialist sînt construite pe nisip şi sortite eşecului. Toate ţările socialiste păzesc ca lumina ochilor unitatea lagărului socialist.

Sistemul economic mondial al socialismului este unit prin comunitatea relaţiilor socialiste de producţie şi se dezvoltă în conformitate cu legile economice ale socialismului. Interesele dezvoltării lui cu succes cer: aplicarea consecventă în construcţia socialistă a legii dezvoltării planice, proporţionale; desfăşurarea iniţiativei creatoare a maselor populare; perfecţionarea permanentă a sistemului diviziunii internaţionale a muncii prin coordonarea planurilor economiei naţionale, specializarea şi cooperarea producţiei în cadrul sistemului mondial socialist pe baza liberului consimţămînt, a avantajului reciproc şi a ridicării prin toate mijloacele a nivelului tehnico-ştiinţific; studierea experienţei colective; întărirea colaborării şi într-ajutorării frăţeşti; înlăturarea treptată pe acest temei a deosebirilor create în cursul istoriei în nivelurile dezvoltării economice şi crearea bazei materiale pentru trecerea la comunism, mai mult sau mai puţin în acelaşi timp, a tuturor popoarelor din sistemul socialist.

Pe baza practicii construirii socialismului în diferite ţări a fost acumulată o experienţă colectivă a întregului lagăr socialist. Studierea multilaterală a acestei experienţe de către partidele frăţeşti, aplicarea creatoare şi îmbogăţirea ei, ţinîndu-se cont de condiţiile concrete şi particularităţile naţionale, constituie legea nestrămutată a dezvoltării fiecărei ţări socialiste.

Partidele comuniste şi muncitoreşti din ţările socialiste consideră drept datoria lor internaţionalistă ca, dezvoltînd producţia industrială şi agricolă a fiecărei ţări în ritm intens, în conformitate cu posibilităţile existente, să folosească pe deplin toate avantajele sistemului socialist şi resursele interne ale fiecărei ţări în vederea rezolvării prin eforturi comune şi în termenul cel mai scurt a sarcinii istorice de a depăşi sistemul mondial capitalist în ceea ce priveşte volumul absolut al producţiei industriale şi agricole şi de a întrece după aceasta ţările capitaliste cele mai dezvoltate din punct de vedere economic, în ceea ce priveşte nivelul producţiei pe cap de locuitor şi nivelul de trai. Pentru rezolvarea acestei sarcini sînt necesare îmbunătăţirea neîncetată a activităţii politice şi economice, perfecţionarea permanentă a metodelor de conducere a economiei naţionale, gospodărirea socialistă fundamentată în mod ştiinţific, sporirea pe toate căile a productivităţii muncii pe baza progresului tehnic continuu, conducerea planificată a economiei, respectarea neabătută a principiilor leniniste de conteresare materială şi de dezvoltare continuă a stimulentelor morale în munca pentru binele societăţii, pe calea ridicării conştiinţei politice a maselor, exercitarea controlului asupra măsurii muncii şi consumului.

Baza materială necesară pentru trecerea ţărilor socialiste la comunism o constituie crearea unui nivel înalt de producţie pe baza tehnicii moderne înaintate, a electrificării economiei naţionale, a mecanizării şi automatizării producţiei, fără de care nu poate fi asigurat belşugul bunurilor de consum, necesar societăţii comuniste. Pe această bază trebuie să se dezvolte relaţiile sociale comuniste, să se ridice pe toate căile conştiinţa politică a maselor populare, să fie educat omul societăţii noi, comuniste.

Lagărul socialist este o comunitate socială, economică şi politică a popoarelor libere, suverane, unite prin legături strînse de solidaritate internaţională socialistă, prin interese şi scopuri comune şi care păşesc pe calea socialismului şi comunismului. Legea de neclintit a relaţiilor reciproce dintre ţările socialiste o constituie respectarea strictă a principiilor marxism-leninismului, ale internaţionalismului socialist. În lagărul socialist este asigurată adevărata egalitate în drepturi şi independenţa fiecărei ţări, care face parte din el. Călăuzindu-se după principiile egalităţii depline în drepturi, avantajului reciproc şi într-ajutorării tovărăşeşti, statele socialiste perfecţionează colaborarea economică, politică şi culturală multilaterală, ceea ce corespunde atît intereselor fiecărei ţări socialiste, cît şi intereselor lagărului socialist în ansamblul lui.

Una din realizările cele mai mari ale sistemului mondial socialist constă în confirmarea în practică a tezei marxist-leniniste potrivit căreia o dată cu dispariţia antagonismului dintre clase dispare antagonismul dintre naţiuni. Contrar legilor orînduirii capitaliste, căreia îi sînt proprii contradicţii antagoniste între clase, naţiuni şi state, contradicţii care duc la ciocniri militare, sistemul socialist prin natura lui nu cunoaşte cauze obiective pentru contradicţii şi conflicte între popoarele şi statele care fac parte din acest sistem, iar dezvoltarea lui duce la consolidarea coeziunii statelor şi naţiunilor, la întărirea tuturor formelor de colaborare dintre ele. Socialismul îmbină în mod organic dezvoltarea economiei, culturii, vieţii de stat naţionale, cu interesele întăririi şi dezvoltării întregului sistem mondial socialist, cu coeziunea tot mai mare a naţiunilor. Interesele întregului sistem socialist în ansamblul lui şi interesele naţionale se împletesc în mod armonios. Pe această bază a apărut şi se consolidează unitatea politică-morală a tuturor popoarelor marii comunităţi socialiste. În locul izolării politice şi egoismului naţional, proprii capitalismului,

(Continuare în pag. 2-a)

DECLARAŢIA
CONSFĂTUIRII REPREZENTANŢILOR PARTIDELOR COMUNISTE ŞI MUNCITOREŞTI

(Urmare din pag. 1-a)

au apărut prietenia frăţească şi într-ajutorarea între popoare, generate de orînduirea socialistă.

Interesele generale ale popoarelor din ţările socialiste, interesele cauzei socialismului şi a păcii cer îmbinarea justă în politică a principiilor internaţionalismului socialist şi ale patriotismului socialist. Fiecărui partid comunist care a devenit un partid de guvernămînt în stat îi revine răspunderea istorică atît pentru destinele ţării sale, cît şi pentru destinele întregului lagăr socialist.

În Declaraţia din 1957 se arată, absolut just, că exagerarea rolului particularităţilor naţionale, abaterea de la adevărurile universal valabile ale marxism-leninismului cu privire la revoluţia socialistă şi construcţia socialistă aduc prejudicii cauzei comune a socialismului. Totodată, în Declaraţie se arată, de asemenea în mod absolut just, că marxism-leninismul cere aplicarea creatoare a principiilor generale ale revoluţiei socialiste şi construcţiei socialiste, în funcţie de condiţiile istorice concrete ale fiecărei ţări, nu admite copierea mecanică a politicii şi tacticii partidelor comuniste din alte ţări. Ignorarea particularităţilor naţionale de către un partid proletar poate să-l ducă la ruperea de viaţă, de mase, să pricinuiască prejudicii cauzei socialismului.

Manifestările naţionalismului şi ale limitării naţionale nu dispar în mod automat, odată cu instaurarea orînduirii socialiste. Pentru consolidarea relaţiilor frăţeşti şi a prieteniei dintre ţările socialiste sînt necesare o politică marxist-leninistă, internaţionalistă a partidelor comuniste şi muncitoreşti, educarea tuturor oamenilor muncii în spiritul îmbinării internaţionalismului cu patriotismul, o luptă hotărîtă pentru învingerea rămăşiţelor naţionalismului şi şovinismului burghez.

Partidele comuniste şi muncitoreşti educă în mod neobosit oamenii muncii în spiritul internaţionalismului socialist, al intransigenţei faţă de toate manifestările naţionalismului şi şovinismului. Coeziunea, unitatea partidelor comuniste şi muncitoreşti, a popoarelor ţărilor socialiste, fidelitatea lor faţă de învăţătura marxist-leninistă, iată izvorul principal al forţei şi invincibilităţii fiecărei ţări socialiste şi a lagărului socialist în ansamblul lui.

Croind calea spre comunism, popoarele ţărilor socialiste creează prototipul societăţii noi pentru întreaga omenire. Oamenii muncii din lumea capitalistă urmăresc cu un profund interes activitatea creatoare a constructorilor socialismului şi comunismului. Aceasta face ca partidelor marxist-leniniste şi popoarelor din ţările socialiste să le revină răspunderea în faţa mişcării muncitoreşti internaţionale pentru construirea cu succes a socialismului şi comunismului.

Partidele comuniste şi muncitoreşti consideră de datoria lor să întărească neîncetat marea comunitate socialistă a popoarelor, al cărei rol internaţional şi influenţă asupra mersului evenimentelor mondiale cresc an de an.

A venit timpul cînd statele socialiste, formînd un sistem mondial, au devenit o forţă internaţională, care exercită o influenţă puternică asupra dezvoltării mondiale. Au apărut posibilităţi reale de a rezolva cele mai importante probleme ale contemporaneităţii într-un fel nou, în interesul păcii, democraţiei şi socialismului.

III.

Cea mai arzătoare problemă a timpului nostru este problema războiului şi a păcii.

Războiul este un însoţitor permanent al capitalismului.

Sistemul exploatării omului de către om şi sistemul exterminării omului de către om sînt două laturi ale orînduirii capitaliste. Imperialismul a dezlănţuit pînă acum asupra omenirii două războaie mondiale pustiitoare şi în prezent ameninţă s-o arunce într-o catastrofă şi mai îngrozitoare. Au fost create mijloace monstruoase de nimicire şi distrugere în masă. Folosirea acestor mijloace într-un nou război poate cauza distrugeri fără precedent unor ţări întregi şi poate transforma în ruine cele mai mari centre ale producţiei şi culturii mondiale. Un astfel de război ar însemna pieire şi suferinţe pentru sute de milioane de oameni, inclusiv din ţările care n-ar participa la război. Imperialismul poartă în sine un pericol serios pentru întreaga omenire.

Acum ca niciodată se cere popoarelor o deosebită vigilenţă. Atîta timp cît se menţine imperialismul, va rămîne şi terenul pentru războaiele agresive.

Popoarele tuturor ţărilor ştiu că pericolul unui nou război mondial n-a trecut încă. Principala forţă a agresiunii şi războiului este imperialismul american. El întruchipează în politica sa ideologia reacţiunii războinice. Sub steagul apărării împotriva „pericolului comunismului", imperialismul american, cu participarea imperialiştilor din Anglia, Franţa şi Germania occidentală, a antrenat numeroase ţări în blocurile militare — N.A.T.O., C.E.N.T.O., S.E.A.T.O. şi altele — a împînzit întreaga aşa-zisă „lume liberă", adică ţările capitaliste dependente de el, cu reţeaua bazelor sale militare, îndreptate, în primul rînd, împotriva ţărilor socialiste. Existenţa acestor blocuri şi baze periclitează pacea şi securitatea generală şi nu numai că încalcă suveranitatea, dar ameninţă însăşi existenţa statelor care pun teritoriul lor la dispoziţia clicii militare americane pentru crearea de baze.

Forţele imperialiste din S.U.A., Anglia şi Franţa au intrat într-o cîrdăşie criminală cu imperialismul vest-german. În Germania occidentală a reînviat militarismul, se accelerează restabilirea armatei regulate masive sub comanda generalilor hitlerişti, armată pe care imperialiştii americani o înarmează cu arma rachetă şi nucleară, precum şi cu alte mijloace de exterminare în masă din cele mai noi, ceea ce provoacă protestul hotărît şi tot mai puternic al popoarelor iubitoare de pace. Acestei armate agresive i se pun la dispoziţie baze militare în Franţa şi în alte ţări din Europa occidentală. Creşte pericolul din partea imperialismului vest-german pentru cauza păcii şi securităţii popoarelor din Europa. Revanşarzii vest-germani îşi proclamă în mod deschis intenţia de a revizui frontierele stabilite după cel de-al doilea război mondial. Ca şi clica hitleristă la timpul său, militariştii vest-germani pregătesc un război împotriva ţărilor socialiste şi altor state din Europa, caută să-şi pună în aplicare propriile lor planuri agresive. Berlinul occidental este transformat într-un focar de provocări internaţionale. Statul de la Bonn a devenit duşmanul principal al coexistenţei paşnice, al dezarmării şi destinderii încordării în Europa.

Planurilor agresive ale imperialismului vest-german trebuie să le fie opusă forţa unită a tuturor statelor şi popoarelor iubitoare de pace din Europa. În lupta împotriva tendinţelor agresive ale militarismului vest-german, un rol deosebit de mare îi revine Republicii Democrate Germane. Participanţii la Consfătuire consideră drept datoria tuturor statelor lagărului socialist, a tuturor popoarelor iubitoare de pace apărarea inviolabilităţii R.D.G. — avanpostul socialismului în Europa de vest, exponentul adevărat al năzuinţelor de pace ale poporului german.

Imperialiştii din S.U.A. reînvie activ focarul de război şi în Extremul Orient. Călcînd în picioare independenţa naţională a poporului japonez, contrar voinţei lui şi în înţelegere cu cercurile diriguitoare reacţionare japoneze, ei au impus Japoniei un nou tratat militar cu scopuri agresive, îndreptat împotriva Uniunii Sovietice, Republicii Populare Chineze şi altor state iubitoare de pace. Cotropitorii americani au ocupat insula Taivan, care aparţine Republicii Populare Chineze, Coreea de sud, se amestecă tot mai mult în treburile Vietnamului de sud. Ei au transformat aceste regiuni în focare de provocări şi aventuri militare periculoase. Ameninţînd cu o agresiune Cuba, amestecîndu-se în treburile popoarelor din America Latină, din Africa şi din Orientul Apropiat, imperialiştii americani caută să creeze noi focare de război în diferite părţi ale lumii. Asemenea forme de alianţe regionale, ca, de exemplu, Organizaţia statelor americane, sînt folosite de imperialiştii americani pentru menţinerea controlului lor economic şi politic şi pentru antrenarea ţărilor din America Latină în realizarea planurilor lor agresive.

După ce a creat un enorm aparat de război, imperialismul american nu vrea să îngăduie restrîngerea lui. Imperialiştii zădărnicesc orice propuneri constructive ale Uniunii Sovietice şi ale celorlalte state iubitoare de pace, care au drept obiectiv dezarmarea. Cursa înarmărilor continuă. Stocurile de arme nucleare cresc în mod ameninţător. În pofida protestului propriului popor şi al popoarelor din alte ţări, în special al celor de pe continentul african, cercurile diriguitoare franceze au păşit pe calea fabricării şi experimentării armei atomice. Clica militară americană se pregăteşte să reînceapă experienţele atomice nefaste, continuă provocările militare, care poartă în sine pericolul unor conflicte internaţionale serioase.

Printr-o politică de provocări şi acţiuni agresive, cercurile diriguitoare americane au zădărnicit Conferinţa de la Paris a şefilor de guverne, au adoptat politica de intensificare a încordării internaţionale şi de înăsprire a „războiului rece". Pericolul de război a crescut. Provocările imperialiste împotriva păcii au stîrnit indignarea şi împotrivirea popoarelor. Imperialismul american s-a demascat şi mai mult şi influenţa lui în lume a primit noi lovituri serioase.

Natura agresivă a imperialismului nu s-a schimbat. S-au format însă forţe reale capabile să zădărnicească planurile lui agresive. Nu există o inevitabilitate fatală a războiului. Dacă totul ar depinde de imperialişti, ei ar fi împins deja omenirea în prăpastia calamităţilor şi ororilor unui nou război mondial. Dar a trecut timpul cînd imperialiştii aveau posibilitatea să decidă după bunul lor plac — să fie sau să nu fie război. În ultimii ani, prin dezlănţuirea unor războaie locale, imperialiştii au adus nu o dată omenirea în pragul unei catastrofe mondiale. Poziţia hotărîtă a U.R.S.S., a celorlalte state socialiste, a tuturor forţelor iubitoare de pace a pus capăt intervenţiei anglo-franco israeliene în Egipt, a preîntîmpinat invazia militară a imperialiştilor în Siria, Irak şi într-un şir de alte ţări. Eroicul popor algerian continuă să lupte cu curaj pentru independenţă şi libertate. Popoarele din Congo, Laos dau o ripostă tot mai hotărîtă acţiunilor criminale ale imperialiştilor. Experienţa confirmă că se poate duce o luptă eficace împotriva războaielor locale dezlănţuite de imperialişti, că se pot lichida cu succes focarele unor astfel de războaie.

A venit timpul cînd se poate pune capăt încercărilor agresorilor imperialişti de a dezlănţui un război mondial. Prin eforturile unite ale lagărului socialist mondial, ale clasei muncitoare internaţionale, ale mişcării de eliberare naţională, ale tuturor ţărilor care lau atitudine împotriva războiului şi ale tuturor forţelor iubitoare de pace, războiul mondial poate fi preîntîmpinat.

În timpurile noastre dezvoltarea relaţiilor internaţionale este determinată de lupta dintre cele două sisteme sociale, de lupta forţelor socialismului, păcii şi democraţiei împotriva forţelor imperialismului, reacţiunii şi agresiunii, luptă în care superioritatea forţelor socialismului, păcii şi democraţiei devine tot mai evidentă.

Pentru prima dată în istorie, împotriva războiului luptă forţe uriaşe şi organizate: puternica Uniune Sovietică, care a cucerit întîietatea mondială în domeniile hotărîtoare ale ştiinţei şi tehnicii; întregul lagăr socialist, care a pus în slujba cauzei păcii uriaşa sa forţă materială şi politică; numărul mereu crescînd al statelor iubitoare de pace din Asia, Africa, America Latină, vital interesate în menţinerea păcii; clasa muncitoare internaţională şi organizaţiile ei, în primul rînd, partidele comuniste; mişcarea de eliberare naţională a popoarelor din colonii şi ţările dependente; mişcarea mondială a luptătorilor pentru pace; ţările neutre care nu sînt de acord cu orientarea imperialistă spre dezlănţuirea unui război şi care se manifestă pentru coexistenţă paşnică. Pentru politica de coexistenţă paşnică se pronunţă de asemenea o anumită parte a burgheziei din ţările capitaliste dezvoltate, care apreciază în mod lucid raportul de forţe şi consecinţele grave ale unui război modern. În interesul menţinerii păcii în întreaga lume este necesar cel mai larg front unic al partizanilor păcii, al luptătorilor împotriva politicii imperialiste de agresiune şi război, politică inspirată de imperialismul american. Pacea poate fi menţinută şi un nou război poate fi preîntîmpinat prin acţiunile unite şi energice ale tuturor forţelor iubitoare de pace.

Toate forţele democratice şi iubitoare de pace n-au acum o sarcină mai arzătoare decît de a feri omenirea de o catastrofă termonucleară mondială. Caracterul distrugător fără precedent al tehnicii militare contemporane cere imperios ca principalele acţiuni ale tuturor forţelor iubitoare de pace, antirăzboinice să fie concentrate asupra preîntîmpinării războiului. Lupta împotriva războiului nu poate fi aminată pînă în momentul cînd acesta ar izbucni, deoarece atunci pentru multe regiuni ale lumii şi pentru populaţia lor ar putea fi prea tîrziu. **Lupta împotriva primejdiei unui nou război mondial trebuie desfăşurată fără a aştepta pînă cînd vor începe să cadă bombele atomice şi cu hidrogen. Această luptă trebuie dusă acum, sporind eforturile zi de zi. Principalul este de a-l înfrîna la timp pe agresori, de a preîntîmpina războiul, de a nu-l lăsa să izbucnească.**

A lupta pentru pace astăzi, înseamnă a păstra cea mai mare vigilenţă, a demasca neobosit politica imperialismului, a urmări vigilent uneltirile şi maşinaţiunile aţîţătorilor la război, a ridica mînia sfîntă a popoarelor împotriva acelora care urmează linia războiului, a întări organizarea tuturor forţelor iubitoare de pace, a intensifica neîntrerupt acţiunile hotărîte ale maselor pentru apărarea păcii, a întări colaborarea cu toate statele care nu sînt interesate în noi războaie. În ţările unde imperialiştii au creat baze militare trebuie intensificată lupta pentru lichidarea lor, aceasta fiind o condiţie importantă pentru întărirea independenţei naţionale, pentru apărarea suveranităţii şi preîntîmpinarea războiului. Lupta popoarelor împotriva militarizării ţărilor lor trebuie îmbinată cu lupta împotriva monopolurilor capitaliste legate de imperialiştii din S.U.A. În prezent este mai important ca oricînd să se ducă cu tenacitate, în fiecare ţară, lupta pentru ca mişcarea în favoarea păcii să se întărească şi să se lărgească permanent la oraşe şi sate, în întreprinderi şi instituţii. Mişcarea partizanilor păcii este cea mai largă mişcare a contemporaneităţii, ea cuprinde oameni cu cele mai diferite convingeri politice şi religioase, aparţinînd diferitelor clase ale societăţii, însă uniţi prin năzuinţa nobilă de a împiedica noi războaie, de a asigura o pace trainică.

Importanţa principală pentru menţinerea unei păci trainice o va avea întărirea continuă a sistemului mondial socialist. Atîta timp cît nu va fi înfăptuită dezarmarea, ţările socialiste trebuie să menţină capacitatea lor de apărare la nivelul cuvenit.

A înceta cursa înarmărilor, a interzice arma atomică, experimentarea şi fabricarea acesteia, a lichida bazele militare străine şi a evacua trupele străine de pe teritoriile altor ţări, a dizolva blocurile militare, a încheia un tratat de pace cu Germania, a transforma Berlinul occidental într-un oraş liber demilitarizat, a curma uneltirile agresive ale revanşarzilor vest-germani, a împiedica reînvierea militarismului japonez — iată sarcinile, a căror rezolvare, după părerea comuniştilor, este necesară înainte de toate pentru salvgardarea cauzei păcii.

Istoria a încredinţat marea răspundere pentru preîntîmpinarea unui nou război mondial în primul rînd clasei muncitoare internaţionale. Imperialiştii pun la cale înţelegeri şi se unesc pentru a dezlănţui un război termonuclear. Clasa muncitoare internaţională trebuie să-şi strîngă rîndurile pentru a salva omenirea de catastrofa unui nou război mondial. **Nici un fel de deosebiri în problemele politice, religioase şi de altă natură nu trebuie să împiedice unirea strînsă a tuturor forţelor clasei muncitoare împotriva pericolului de război. A venit ceasul de a opune forţelor războiului puternica voinţă şi acţiunile unite ale tuturor detaşamentelor şi organizaţiilor proletariatului internaţional, de a uni toate forţele sale în numele preîntîmpinării războiului şi menţinerii păcii!**

Partidele comuniste consideră lupta pentru pace drept sarcina lor primordială. Ele cheamă clasa muncitoare, sindicatele, uniunile şi organizaţiile cooperatiste, de femei şi de tineret, pe toţi oamenii muncii, indiferent de convingerile lor politice şi religioase, ca prin lupta lor de masă să dea o ripostă hotărîtă oricăror acţiuni agresive ale imperialiştilor.

Iar dacă imperialiştii demenţi vor dezlănţui războiul, popoarele vor mătura capitalismul şi-l vor înmormînta.

Baza de neclintit a politicii externe a ţărilor socialiste o constituie principiul leninist al coexistenţei paşnice şi al întrecerii economice a ţărilor socialiste cu ţările capitaliste. În condiţiile păcii, orînduirea socialistă îşi dezvăluie tot mai larg avantajele faţă de orînduirea capitalistă în toate domeniile economiei, culturii, ştiinţei şi tehnicii. Viitorul apropiat va aduce noi succese forţelor păcii şi socialismului. U.R.S.S. se va transforma în primul stat industrial din lume. China va deveni o puternică ţară industrială. Sistemul socialist va da peste jumătate din producţia industrială mondială. Zona păcii se va lărgi şi mai mult. Mişcarea muncitorească din ţările capitaliste şi mişcarea de eliberare naţională din colonii şi din ţările dependente vor repurta noi victorii. Se va încheia procesul de destrămare a sistemului colonial. Superioritatea forţelor socialismului şi păcii va deveni absolută. **În aceste condiţii încă înainte victoriei depline a socialismului pe pămînt, menţinîndu-se capitalismul într-o parte a lumii, se va ivi posibilitatea reală de a exclude războiul mondial din viaţa societăţii.** Victoria socialismului în lumea întreagă va înlătura definitiv cauzele sociale şi naţionale ale izbucnirii oricăror războaie.

Comuniştii din întreaga lume apără unanim şi consecvent coexistenţa paşnică şi luptă cu hotărîre pentru preîntîmpinarea războiului. Comuniştii trebuie să desfăşoare o muncă neobosită în rîndurile maselor pentru a nu îngădui subaprecierea posibilităţii de preîntîmpinare a războiului mondial, subaprecierea posibilităţii coexistenţei paşnice, pentru a nu îngădui în acelaşi timp subaprecierea pericolului de război.

În condiţiile cînd lumea este împărţită în două sisteme, singurul principiu just şi rezonabil în relaţiile internaţionale îl constituie principiul coexistenţei paşnice a statelor cu orînduiri sociale diferite, formulat de V. I. Lenin şi dezvoltat mai departe în Declaraţia de la Moscova şi în Manifestul Păcii din anul 1957, în hotărîrile congreselor al XX-lea şi al XXI-lea ale P.C.U.S. şi în documentele altor partide comuniste şi muncitoreşti.

Cele cinci principii ale coexistenţei paşnice, formulate în comun de către Republica Populară Chineză şi Republica India, precum şi tezele adoptate de Conferinţa de la Bandung corespund intereselor păcii şi ale popoarelor iubitoare de pace.

Coexistenţa paşnică a statelor cu orînduiri diferite sau un război nimicitor — numai aşa se pune astăzi problema. Altă ieşire nu există. Comuniştii resping cu hotărîre doctrina americană a „războiului rece", a balansării „în pragul războiului" ca o politică ce duce spre o catastrofă termonucleară. Apărînd principiile coexistenţei paşnice, comuniştii luptă pentru încetarea deplină a „războiului rece", dizolvarea blocurilor militare, lichidarea bazelor militare, pentru dezarmarea generală şi totală sub un control internaţional, pentru rezolvarea prin tratative a problemelor internaţionale litigioase, respectarea egalităţii în drepturi a statelor, a integrităţii lor teritoriale, a independenţei şi suveranităţii lor, neamestecul unora în treburile interne ale altora, dezvoltarea largă a legăturilor comerciale, culturale şi ştiinţifice între popoare.

Politica coexistenţei paşnice corespunde intereselor fundamentale ale tuturor popoarelor, ale tuturor celor care nu vor noi războaie sîngeroase şi luptă pentru o pace trainică. Această politică contribuie la întărirea poziţiilor socialismului, la creşterea prestigiului şi influenţei internaţionale a ţărilor socialiste, ridică autoritatea şi influenţa partidelor comuniste din ţările capitaliste. Pacea este un aliat credincios al socialismului, căci timpul lucrează în favoarea socialismului, împotriva capitalismului.

Linia coexistenţei paşnice este linia mobilizării maselor, desfăşurării acţiunilor energice împotriva duşmanilor păcii.

Coexistenţa paşnică a statelor nu înseamnă, aşa cum afirmă revizioniştii, renunţarea la lupta de clasă. Coexistenţa statelor cu orînduiri sociale diferite este o formă a luptei de clasă dintre socialism şi capitalism. În condiţiile coexistenţei paşnice se creează posibilităţi favorabile pentru desfăşurarea luptei de clasă în ţările capitaliste, a mişcării de eliberare naţională a popoarelor din ţările coloniale şi dependente. La rîndul lor, succesele luptei de clasă revoluţionare şi ale luptei de eliberare naţională contribuie la consolidarea coexistenţei paşnice. Comuniştii consideră drept datoria lor să întărească încrederea maselor populare în posibilitatea consolidării coexistenţei paşnice şi hotărîrea lor de a preîntîmpina un război mondial. Ei vor contribui pe toate căile ca popoarele, prin lupta lor activă pentru pace, democraţie şi eliberare naţională, să obţină slăbirea şi îngustarea continuă a poziţiilor imperialismului.

Coexistenţa paşnică a statelor cu orînduiri sociale diferite nu înseamnă împăcarea dintre ideologia socialistă şi cea burgheză. Dimpotrivă, ea presupune intensificarea luptei clasei muncitoare, a tuturor partidelor comuniste pentru triumful ideilor socialiste. Disputele ideologice şi politice între state nu trebuie însă să se rezolve prin război.

Consfătuirea consideră că realizarea programului de dezarmare generală şi totală propus de Uniunea Sovietică ar avea o importanţă istorică pentru destinele omenirii. A obţine realizarea acestui program înseamnă a lichida însăşi posibilitatea de ducere a războaielor între ţări. Înfăptuirea lui nu este un lucru uşor. Ea se loveşte de rezistenţa îndîrjită a imperialiştilor. De aceea se cere o luptă activă şi hotărîtă împotriva forţelor agresive ale imperialismului pentru traducerea în viaţă a acestui program. Lupta trebuie dusă cu o amploare crescîndă, urmărind cu perseverenţă rezultate reale: interzicerea experienţelor cu arme nucleare şi a fabricării acestor arme, lichidarea blocurilor militare şi a bazelor militare de pe teritoriile străine, reducerea considerabilă a forţelor armate şi a armamentelor, netezindu-se astfel calea spre dezarmarea generală. Prin lupta activă şi hotărîtă a statelor socialiste şi a altor state iubitoare de pace, a clasei muncitoare internaţionale, a maselor largi populare din toate ţările, se pot obţine izolarea cercurilor agresive, zădărnicirea cursei înarmărilor şi a pregătirilor de război, imperialiştii pot fi siliţi să accepte un acord privind dezarmarea generală.

Cursa înarmărilor nu este un factor de frînare a războiului sau un factor de folosire în grad înalt a braţelor de muncă şi de bunăstare a populaţiei. Ea duce la război. În cursa înarmărilor este interesat numai un mănunchi infim de monopolişti şi de speculanţi de război. În ţările capitaliste revendicarea permanentă a popoarelor o constituie reducerea cheltuielilor militare şi folosirea mijloacelor devenite astfel disponibile pentru îmbunătăţirea condiţiilor de trai ale maselor populare. În fiecare ţară trebuie desfăşurată o largă mişcare de masă, ca mijloacele şi resursele devenite disponibile în urma dezarmării să fie folosite pentru nevoile producţiei paşnice, ale construcţiei de locuinţe, ale sănătăţii publice, învăţămîntului public, asigurărilor sociale, dezvoltării cercetărilor ştiinţifice etc. Dezarmarea a devenit astăzi revendicarea de luptă a maselor populare, o necesitate istorică arzătoare. Imperialiştii trebuie siliţi prin lupta activă şi hotărîtă să satisfacă această revendicare a popoarelor!

Partidele comuniste şi muncitoreşti din ţările socialiste vor promova şi de acum înainte cu consecvenţă linia de coexistenţă paşnică a statelor cu sisteme sociale diferite, vor face totul pentru a izbăvi popoarele de grozăviile şi calamităţile unui nou război. Ele vor manifesta cea mai mare vigilenţă faţă de imperialism, vor întări prin toate mijloacele forţa şi capacitatea de apărare a întregului lagăr socialist, vor lua toate măsurile necesare pentru asigurarea securităţii popoarelor şi menţinerea păcii.

Comuniştii văd misiunea lor istorică nu numai în înlăturarea exploatării şi mizeriei pe scară mondială şi în eliminarea pentru totdeauna din viaţa societăţii omeneşti a posibilităţii oricărui război, dar şi în izbăvirea omenirii încă în epoca actuală de coşmarul unui nou război mondial. Partidele comuniste din toate ţările vor consacra realizării acestei măreţe misiuni istorice toate forţele şi toată energia lor.

IV.

Pe întinderi vaste ale lumii au triumfat revoluţiile de eliberare naţională. În cei 15 ani de după război, în Asia şi în Africa au apărut circa 40 de noi state suverane. Victoria revoluţiei cubane a dat un stimulent puternic luptei popoarelor din America Latină pentru deplina lor eliberare naţională. A început o perioadă istorică nouă în viaţa omenirii: popoarele eliberate din Asia, Africa şi America Latină iau parte activă la politica internaţională.

Crahul total al colonialismului este inevitabil. Prăbuşirea sistemului de robie colonială sub presiunea mişcării de eliberare naţională este, în ceea ce priveşte importanţa sa istorică, al doilea fenomen după formarea sistemului socialist mondial.

Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie a trezit Orientul, a atras popoarele coloniale în torentul general al mişcării revoluţionare mondiale. Victoria U.R.S.S. în cel de-al doilea război mondial, instaurarea regimului de democraţie populară într-o serie de ţări ale Europei şi Asiei, triumful revoluţiei socialiste în China, formarea sistemului socialist mondial au accelerat în măsură uriaşă dezvoltarea acestui proces. Forţele socialismului mondial au contribuit în mod hotărîtor la lupta popoarelor din colonii şi din ţările dependente pentru eliberarea de sub jugul imperialismului. Sistemul socialist a devenit scutul de nădejde al dezvoltării naţionale independente a popoarelor eliberate. Mişcării de eliberare naţională îi acordă un mare sprijin mişcarea muncitorească internaţională.

S-a schimbat în mod radical faţa Asiei. Se prăbuşesc rînduielile coloniale din Africa. S-a deschis un front de luptă activă împotriva imperialismului în America Latină. Independenţa pe care au dobîndit-o sute de milioane de oameni din Asia, Africa şi din alte regiuni ale lumii a fost cucerită în bătălii înverşunate împotriva imperialismului. Comuniştii au recunoscut întotdeauna importanţa progresistă revoluţionară a războaielor de eliberare naţională şi sînt cei mai activi luptători pentru independenţa naţională. Existenţa sistemului socialist mondial şi slăbirea poziţiilor imperialismului au deschis în faţa popoarelor asuprite noi posibilităţi de cucerire a independenţei. Popoarele din ţările coloniale îşi cuceresc independenţa atît pe calea luptei armate, cît şi pe cale nemilitară, în funcţie de condiţiile concrete ale fiecărei ţări. Ele obţin victorii trainice pe baza unei puternice mişcări de eliberare naţională. Puterile coloniale nu dăruiesc libertatea popoarelor din colonii şi nu părăsesc de bunăvoie ţările exploatate de ele.

Reazemul principal al colonialismului contemporan sînt Statele Unite ale Americii. Imperialiştii, în frunte cu S.U.A., depun eforturi disperate pentru a menţine, prin metode şi forme noi, exploatarea colonială a popoarelor din fostele colonii. Monopolurile încearcă să păstreze în mîinile lor pîrghiile controlului economic şi ale influenţei politice în ţările Asiei, Africii şi Americii Latine. Aceste eforturi urmăresc menţinerea vechilor poziţii în economia ţărilor eliberate şi acapararea de noi poziţii sub forma „ajutorului" economic, atragerea ţărilor eliberate în blocuri militare, instaurarea în aceste ţări a regimurilor de dictatură militară, crearea de baze militare. Imperialiştii tind să golească de conţinut, să submineze suveranitatea naţională a ţărilor eliberate, să denatureze sensul autodeterminării naţiunilor, să impună sub steagul aşa-numitei „interdependenţe" noi forme de dominaţie colonială, să aducă la putere în aceste ţări marionetele lor, să corupă o parte a burgheziei; ei folosesc arma otrăvită a învrăjbirii naţionale pentru a slăbi forţele tinerelor state neconsolidate. În acest scop sînt folosite activ blocurile militare agresive şi alianţele militare agresive bilaterale. Cercurile cele mai reacţionare ale claselor exploatatoare locale acţionează ca complici ai imperialiştilor.

Problemele vitale ale renaşterii naţionale în ţările care au scuturat jugul colonial pot fi rezolvate cu succes numai în condiţiile luptei hotărîte împotriva imperialismului şi rămăşiţelor feudalismului, pe calea unirii în front unic naţional democrat a tuturor forţelor patriotice ale naţiunii. Consolidarea independenţei politice, înfăptuirea transformărilor agrare în interesul ţărănimii, lichidarea rămăşiţelor şi vestigiilor feudalismului, smulgerea rădăcinilor economice ale dominaţiei imperialiste, îngrădirea monopolurilor străine şi eliminarea lor din economie, crearea şi dezvoltarea industriei naţionale, ridicarea nivelului de trai al populaţiei, democratizarea vieţii obşteşti, înfăptuirea unei politici externe independente de pace, dezvoltarea colaborării economice şi culturale cu ţările socialiste şi cu celelalte ţări prietene, toate aceste sarcini democratice general-naţionale reprezintă terenul pe care pot să se unească şi se unesc efectiv forţele progresiste ale naţiunii în ţările eliberate.

Clasa muncitoare, care a jucat un rol de seamă în lupta pentru eliberarea naţională, militează pentru înfăptuirea consecventă, pînă la capăt, a sarcinilor revoluţiei naţionale, antiimperialiste, democratice, împotriva încercărilor forţelor reacţionare de a frîna progresul social.

O importanţă primordială pentru aceste ţări are rezolvarea problemei ţărăneşti, care afectează direct interesele marii majorităţi a populaţiei. Fără profunde transformări agrare nu poate fi rezolvată problema alimentară, nu pot fi măturate toate rămăşiţele evului mediu, care încătuşează dezvoltarea forţelor de producţie în agricultură şi în industrie. O mare importanţă are crearea şi lărgirea pe baze democratice în aceste ţări a sectorului de stat în economia naţională, în special în industrie, sector independent de monopolurile străine, devenind treptat factorul determinant în economia ţării.

Alianţa clasei muncitoare cu ţărănimea reprezintă forţa cea mai importantă în opera de cucerire şi apărare a independenţei naţionale, de înfăptuire a transformărilor democratice adînci şi de asigurare a progresului social. Această alianţă este menită să fie baza unui larg front naţional. De forţa şi trăinicia ei depinde într-o măsură însemnată şi gradul participării burgheziei naţionale la lupta de eliberare. Un mare rol pot juca toate forţele patriotice naţionale, toate elementele naţiunii, care sînt gata să lupte pentru independenţa naţională, împotriva imperialismului.

În condiţiile actuale, burghezia naţională din ţările coloniale şi dependente, care nu este legată de cercurile imperialiste, este obiectiv cointeresată în realizarea sarcinilor fundamentale ale revoluţiei antiimperialiste, antifeudale, şi de aceea păstrează capacitatea de a participa la lupta revoluţionară împotriva imperialismului şi feudalismului. În acest sens ea are un caracter progresist. Dar ea este instabilă: o dată cu caracterul ei progresist, ea înclină spre împăciuire cu imperialismul şi feudalismul. În virtutea caracterului dublu al burgheziei naţionale, gradul ei de participare la revoluţie diferă de la ţară la ţară. Aceasta depinde de condiţiile concrete, de schimbările în raportul forţelor de clasă, de ascuţimea contradicţiilor dintre imperialism, feudalism şi masele populare, de adîncimea contradicţiilor dintre imperialism, feudalism şi burghezia naţională.

După cucerirea independenţei politice, popoarele caută răspuns la problemele sociale ridicate de viaţă, precum şi la problemele întăririi independenţei naţionale. Diferitele clase şi partide propun soluţii diferite. Ce cale de dezvoltare trebuie aleasă — este o chestiune internă a popoarelor înseşi. Pe măsura ascuţirii contradicţiilor sociale, burghezia naţională manifestă tot mai mult tendinţa spre împăciuire cu reacţiunea internă şi imperialismul. Masele populare însă se conving că drumul cel mai bun pentru lichidarea înapoierii seculare şi îmbunătăţirea condiţiilor lor de trai este drumul dezvoltării necapitaliste. Numai mergînd pe acest drum popoarele vor putea scăpa de exploatare, mizerie şi foame. În rezolvarea acestei probleme sociale fundamentale, rolul cel mai important sînt menite să-l joace clasa muncitoare şi masele largi ale ţărănimii.

În situaţia istorică actuală, în multe ţări se creează condiţii internaţionale şi interne favorabile pentru formarea unui stat independent de democraţie naţională, adică a statului care îşi apără consecvent independenţa politică şi economică, care luptă împotriva imperialismului şi a blocurilor militare ale acestuia, împotriva creării de baze militare pe teritoriul său; a statului care luptă împotriva noilor forme ale colonialismului şi a pătrunderii capitalului imperialist; a statului care respinge metodele de guvernare dictatoriale şi despotice; a statului în care poporului îi sînt asigurate drepturi şi libertăţi democratice largi (libertatea cuvîntului, presei, adunărilor, demonstraţiilor, libertatea de a constitui partide politice şi organizaţii obşteşti), posibilitatea de a lupta pentru reforma agrară şi satisfacerea altor revendicări în domeniul transformărilor democratice şi sociale, de a participa la determinarea politicii de stat. Formarea şi consolidarea statelor de democraţie naţională asigură acestora posibilitatea de a se dezvolta în mod rapid pe calea progresului social, de a juca un rol activ în lupta popoarelor pentru pace, împotriva politicii agresive a lagărului imperialist, pentru lichidarea totală a jugului colonial.

Partidele comuniste luptă activ pentru înfăptuirea consecventă, pînă la capăt, a revoluţiei antiimperialiste, antifeudale, democratice, pentru crearea statului de democraţie naţională, pentru îmbunătăţirea substanţială a nivelului de trai al maselor populare. Ele sprijină acţiunile guvernelor naţionale care duc la consolidarea cuceririlor dobîndite şi care subminează poziţiile imperialismului. În acelaşi timp ele luptă activ împotriva acţiunilor antidemocratice, antipopulare, împotriva acelor măsuri ale cercurilor cîrmuitoare care creează un pericol pentru independenţa naţională. Comuniştii demască încercările aripii reacţionare a burgheziei de a prezenta interesele ei egoiste şi înguste de clasă drept interese ale întregii naţiuni, folosirea demagogică în acelaşi scop de către politicienii burghezi a lozincilor socialiste; ei luptă pentru democratizarea adevărată a vieţii obşteşti, unesc toate forţele progresiste în vederea luptei împotriva regimurilor despotice sau pentru zădărnicirea tendinţelor de instaurare a unor astfel de regimuri.

Ţelurile comuniştilor corespund intereselor supreme ale naţiunii. Tendinţa cercurilor reacţionare de a torpila, sub steagul „anticomunismului", frontul naţional, de a izola pe comunişti — cea mai înaintată parte a mişcării de eliberare — slăbeşte forţele mişcării naţionale, contravine intereselor naţionale ale popoarelor, creează pericolul de a pierde cuceririle naţionale obţinute.

Ţările socialismului sînt prieteni sinceri şi fideli ai popoarelor care luptă pentru eliberare sau care s-au şi eliberat de sub jugul şi asuprirea imperialistă. Respingînd principial orice amestec în treburile interne ale tinerelor state naţionale, ţările socialiste consideră drept datoria lor internaţionalistă să sprijine popoarele în lupta lor pentru consolidarea

(Continuare în pag. 3-a)

DECLARAŢIA CONSFĂTUIRII REPREZENTANŢILOR PARTIDELOR COMUNISTE ŞI MUNCITOREŞTI

(Urmare din pag. 2-a)

independenţei naţionale. Ele acordă ajutor şi sprijin pe toate căile acestor ţări în înaintarea lor pe calea progresului, în crearea unei industrii naţionale, în dezvoltarea şi întărirea economiei naţionale, în pregătirea cadrelor proprii, colaborează cu ele în lupta pentru pace în lumea întreagă, împotriva agresiunii imperialiste.

Muncitorii conştienţi din metropole au luptat consecvent pentru autodeterminarea naţiunilor subjugate de imperialism, ştiind că „nu poate fi liber un popor care asupreşte alte popoare". Acum, cînd aceste popoare păşesc pe calea independenţei naţionale, datoria internaţionalistă a muncitorilor şi tuturor forţelor democratice din ţările capitaliste dezvoltate din punct de vedere industrial este de a le da tot sprijinul în lupta împotriva imperialiştilor, penfru independenţa naţională, pentru consolidarea ei, de a le ajuta în rezolvarea cu succes a sarcinilor renaşterii economice şi culturale. Procedînd în acest fel, ei apără interesele maselor populare din ţările lor.

Lichidarea completă şi definitivă a regimului colonial sub toate formele şi manifestările lui este dictată de întregul mers al istoriei mondiale din ultimele decenii. Tuturor popoarelor care mai poartă lanţurile colonialismului trebuie să li se acorde sprijin multilateral pentru cucerirea independenţei naţionale! Toate formele de asuprire colonială trebuie desfiinţate. Lichidarea colonialismului va avea cea mai mare importanţă şi pentru slăbirea încordării internaţionale şi consolidarea păcii generale. Consfătuirea îşi exprimă solidaritatea cu toate popoarele din Asia, Africa, America Latină, Oceania, care duc o luptă antiimperialistă eroică. Consfătuirea salută popoarele tinerelor state africane care şi-au cucerit independenţa politică, ceea ce constituie un pas important spre eliberarea lor deplină. Consfătuirea îşi exprimă simpatia fierbinte şi sprijină eroicul popor algerian în lupta lui pentru libertate şi independenţă naţională, cere încetarea imediată a războiului agresiv împotriva Algeriei. Ea condamnă cu indignare sistemul inuman de prigoană rasială şi tiranie din Uniunea Sud-Africană („apartheid") şi cheamă opinia publică democratică internaţională să susţină activ popoarele Africii de Sud în lupta lor pentru eliberare şi egalitate. Consfătuirea cere neamestec în drepturile suverane ale popoarelor din Cuba, Congo şi din toate ţările eliberate.

Toate ţările socialiste, mişcarea muncitorească şi comunistă internaţională consideră drept datoria lor a da tot sprijinul moral şi material popoarelor care luptă pentru eliberarea de sub jugul imperialist şi colonial.

V.

Noul raport de forţe pe arena mondială deschide în faţa partidelor comuniste şi muncitoreşti noi posibilităţi de rezolvare a sarcinilor istorice ale luptei pentru pace, independenţă naţională, democraţie şi socialism, care stau în faţa lor.

Partidele comuniste stabilesc perspectivele şi sarcinile revoluţiei în conformitate cu condiţiile istorice şi sociale concrete din ţările lor şi ţinînd seama de situaţia internaţională. Ele duc o luptă plină de abnegaţie, pentru ca, încă în condiţiile actuale, să se facă totul pentru apărarea intereselor clasei muncitoare şi ale maselor populare, pentru îmbunătăţirea condiţiilor de trai ale acestora, pentru lărgirea drepturilor şi libertăţilor democratice ale poporului, fără a amîna această luptă pînă la victoria socialismului. Conştiente că poartă pe umerii lor greutatea principală a luptei pentru eliberarea poporului lor de sub jugul capitalului, clasa muncitoare şi avangarda ei revoluţionară, vor desfăşura cu tot mai multă energie ofensiva împotriva dominaţiei asupritorilor şi exploatatorilor în toate domeniile vieţii politice, economice şi ideologice a fiecărei ţări. În cursul acestei lupte are loc pregătirea maselor şi se creează condiţiile în vederea bătăliilor hotărîtoare pentru răsturnarea capitalismului, pentru victoria revoluţiei socialiste.

În condiţiile actuale, lovitura principală este îndreptată tot mai hotărît împotriva monopolurilor capitaliste ca principalii vinovaţi de cursa înarmărilor, ca reazem al reacţiunii şi agresiunii, împotriva întregului sistem al capitalismului monopolist de stat, care stă de strajă intereselor monopolurilor

În unele ţări capitaliste dezvoltate neeuropene, aflate sub dominaţia politică, economică şi militară a imperialismului american, clasa muncitoare şi masele populare îndreaptă lovitura principală împotriva dominaţiei imperialismului american, precum şi împotriva capitalului monopolist şi a altor forţe ale reacţiunii interne care trădează interesele naţiunii. În cursul acestei lupte se string într-un front unic toate forţele democratice şi patriotice ale naţiunii, care luptă pentru victoria revoluţiei în scopul obţinerii adevăratei independenţe naţionale şi democraţii, prin cucerirea cărora se creează condiţii pentru trecerea la rezolvarea sarcinilor revoluţiei socialiste.

Marile monopoluri desfăşoară pe toate liniile ofensiva împotriva intereselor clasei muncitoare şi ale maselor populare largi. Se intensifică exploatarea oamenilor muncii, precum şi procesul de ruinare a maselor largi ale ţărănimii; în acelaşi timp cresc greutăţile prin care trece burghezia mică şi mijlocie de la oraşe. Jugul marilor monopoluri devine tot mai apăsător pentru toate păturile naţiunii. În consecinţă, paralel cu ascuţirea principalei contradicţii de clasă a societăţii burgheze — contradicţia dintre muncă şi capital — în etapa actuală se adînceşte contradicţia dintre mănunchiul de monopolişti şi toate păturile poporului.

Monopolurile tind să lichideze sau să ciuntească la extrem drepturile democratice ale maselor populare. În unele ţări continuă să bîntuie teroarea fascistă deschisă. Într-o serie de ţări se intensifică procesul de fascizare sub forme noi: metodele dictatoriale de guvernare se îmbină cu ficţiunea parlamentarismului, lipsit de conţinut democratic şi redus la o pură formalitate. Numeroase organizaţii democratice sînt declarate în afara legii şi sînt nevoite să treacă în ilegalitate, mii de luptători pentru cauza clasei muncitoare, pentru cauza păcii sînt aruncaţi în închisori.

În numele tuturor comuniştilor din lume, Consfătuirea îşi exprimă sentimentul de solidaritate proletară cu glorioşii fii şi fiice ale clasei muncitoare şi cu luptătorii pentru democraţie care zac în temniţe în S.U.A., Spania, Portugalia, Japonia, Germania occidentală, Grecia, Iran, Pakistan, Republica Arabă Unită, Iordania, Irak, Argentina, Paraguay, Republica Dominicană, Mexic, Uniunea Sud-Africană, Sudan şi alte ţări. Consfătuirea cheamă la desfăşurarea unei puternice campanii internaţionale în scopul eliberării luptătorilor pentru pace, independenţă naţională şi democraţie.

În lichidarea dominaţiei monopolurilor sînt vital interesate clasa muncitoare, ţărănimea, intelectualitatea, mica burghezie şi burghezia mijlocie de la oraşe. Se creează condiţii favorabile pentru strînsa unire a tuturor acestor forţe.

Comuniştii consideră că o astfel de unire este întrutotul realizabilă pe baza luptei pentru pace, independenţă naţională, apărarea şi dezvoltarea democraţiei, pentru naţionalizarea celor mai importante ramuri ale economiei şi democratizarea conducerii lor, pentru folosirea întregii economii în scopuri paşnice, pentru satisfacerea nevoilor populaţiei, înfăptuirea de reforme agrare radicale, îmbunătăţirea condiţiilor de trai ale oamenilor muncii, apărarea intereselor ţărănimii, a intereselor micii burghezii şi ale burgheziei mijlocii de la oraşe împotriva arbitrariului monopolurilor.

Înfăptuirea acestor măsuri ar constitui un pas important pe calea progresului social, ar corespunde intereselor majorităţii naţiunii. Toate aceste măsuri au un caracter democratic. Ele nu desfiinţează exploatarea omului de către om. Realizarea lor ar îngrădi însă puterea monopolurilor, ar mări autoritatea şi importanţa politică a clasei muncitoare în viaţa ţării, ar contribui la izolarea forţelor celor mai reacţionare şi ar înlesni unirea tuturor forţelor progresiste. Participarea păturilor largi ale populaţiei la lupta pentru transformări democratice le convinge de necesitatea acţiunilor unite cu clasa muncitoare, contribuie la ridicarea activităţii lor politice. O datorie dintre cele mai importante a clasei muncitoare şi a avangărzii sale comuniste este de a se situa în fruntea luptei economice şi politice a maselor pentru transformări democratice, pentru răsturnarea dominaţiei monopolurilor şi de a asigura succesul acestei lupte.

Comuniştii militează pentru democratizarea generală a vieţii economice şi sociale şi a tuturor organizaţiilor şi instituţiilor administrative, politice şi culturale.

Comuniştii consideră lupta pentru democraţie ca parte integrantă a luptei pentru socialism. În procesul acestei lupte comuniştii îşi întăresc necontenit legăturile cu masele, ridică nivelul conştiinţei lor politice, apropie masele de înţelegerea sarcinilor revoluţiei socialiste şi a necesităţii înfăptuirii ei. In aceasta constă deosebirea fundamentală dintre partidele marxist-leniniste şi reformiştii care consideră reformele în cadrul orînduirii capitaliste drept ţel final şi resping necesitatea revoluţiei socialiste. Marxist-leniniştii sînt ferm convinşi că, în cursul luptei de zi cu zi, popoarele din ţările capitaliste vor ajunge să înţeleagă că numai socialismul reprezintă o adevărată soluţie pentru ele.

Acum, cînd în lupta de clasă activă sînt antrenate noi şi noi păturI ale populaţiei, intensificarea activităţii comuniştilor în sindicate, cooperative, în rîndurile ţărănimii, tineretului, femeilor, în organizaţiile sportive şi în rîndurile populaţiei neorganizate capătă o importanţă excepţională. În prezent au apărut noi posibilităţi pentru antrenarea tinerei generaţii la lupta pentru pace şi democraţie şi pentru măreţele idealuri ale comunismului. Marea poruncă a lui Lenin de a pătrunde mai adînc în mase, de a munci pretutindeni unde sînt mase, de a întări legătura cu masele pentru a le duce după sine, trebuie să devină sarcina cea mai importantă a fiecărui partid comunist.

O însemnătate primordială pentru creşterea ponderii clasei muncitoare în viaţa politică şi apărarea cu succes a intereselor sale o are refacerea unităţii mişcării sindicale atît în ţările unde ea este scindată, cît şi pe scară internaţională. Oamenii muncii care fac parte din diferite sindicate au interese comune. În cele mai mari lupte de clasă din ultimii ani, de fiecare dată cînd diferitele uniuni sindicale au acţionat împreună, ele au obţinut, de regulă, satisfacerea revendicărilor oamenilor muncii tocmai datorită unităţii lor. Partidele comuniste consideră că există premize reale pentru refacerea unităţii sindicale şi vor lupta stăruitor pentru înfăptuirea acestei sarcini. În ţările în care în practică nu există democraţie sindicală, lupta pentru unitatea sindicală impune o muncă permanentă pentru realizarea independenţei mişcării sindicale, precum şi pentru recunoaşterea şi respectarea drepturilor sindicale ale tuturor oamenilor muncii, fără discriminări politice sau de orice altă natură.

Interesele cauzei păcii şi progresului social cer de asemenea refacerea pe scară naţională şi internaţională a unităţii tuturor celorlalte mişcări democratice de masă. Unitatea organizaţiilor de masă poate fi realizată pe baza unităţii de acţiune în lupta pentru menţinerea păcii, pentru independenţa naţională, pentru menţinerea şi lărgirea drepturilor democratice, îmbunătăţirea condiţiilor de trai şi lărgirea drepturilor sociale ale oamenilor muncii.

Rolul hotărîtor în lupta maselor populare din ţările capitaliste pentru înfăptuirea sarcinilor lor îi revine alianţei dintre clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare, alianţă care reprezintă principala forţă motrice a revoluţiei sociale.

Obstacolul principal în calea înfăptuirii ţelurilor clasei muncitoare continuă să rămînă sciziunea rîndurilor sale, sciziune în a cărei menţinere pe scară naţională şi internaţională sînt interesate clasele stăpînitoare, conducătorii de dreapta ai social-democraţiei şi liderii reacţionari ai sindicatelor. Comuniştii luptă cu hotărîre pentru înlăturarea acestei sciziuni.

În scopul spargerii şi subminării unităţii clasei muncitoare, imperialiştii şi reacţionarii din diferite ţări recurg, paralel cu mijloacele de reprimare, la mijloace de înşelăciune şi corupere. Evenimentele din ultimii ani au confirmat încă o dată că această sciziune subminează poziţiile clasei muncitoare şi este numai în avantajul reacţiunii imperialiste.

Unii lideri social-democraţi de dreapta au trecut deschis pe poziţiile imperialismului, apără sistemul capitalist şi scindează clasa muncitoare. Din duşmănie faţă de comunism şi de teamă faţă de influenţa crescîndă a socialismului pe arena mondială, ei capitulează în faţa forţelor reacţionare, conservatoare. Într-o serie de ţări conducerea de dreapta a obţinut adoptarea de către partidele social-democrate a unor programe în care ea a renunţat deschis la marxism, la lupta de clasă, la lozincile socialiste tradiţionale. Prin aceasta ea a făcut un nou serviciu burgheziei. În partidele social-democrate, inclusiv în rîndurile unei părţi din activiştii lor, creşte împotrivirea faţă de această politică a liderilor de dreapta. Cresc forţele care se pronunţă în favoarea acţiunilor clasei muncitoare şi ale celorlalţi oameni ai muncii în lupta pentru pace, democraţie şi progres social. Majoritatea covîrşitoare din partidele social-democrate, în special muncitorii, sînt partizani ai păcii şi progresului social.

Comuniştii vor continua să critice poziţiile ideologice şi practicile oportuniste de dreapta ale social-democraţiei, vor continua activitatea de atragere a maselor social-democrate pe poziţiile luptei de clasă consecvente împotriva capitalismului, pentru victoria socialismului. Comuniştii sînt ferm convinşi că divergenţele ideologice existente între ei şi social-democraţi nu trebuie să împiedice schimbul de păreri cu privire la problemele arzătoare ale mişcării muncitoreşti şi lupta comună, mai ales împotriva pericolului de război.

Comuniştii văd în oamenii muncii social-democraţi fraţi ai lor de clasă. Ei activează deseori împreună cu aceştia în sindicate şi în alte organizaţii şi duc în comun lupta pentru interesele clasei muncitoare şi ale întregului popor.

Interesele fundamentale ale mişcării muncitoreşti cer insistent ca partidele comuniste şi social-democrate să acţioneze în comun pe scară naţională şi internaţională pentru interzicerea imediată a fabricării, experimentării şi folosirii armei nucleare, pentru crearea unor zone denuclearizate, pentru înfăptuirea dezarmării generale şi totale sub control internaţional, lichidarea bazelor militare de pe teritorii străine, evacuarea trupelor străine, sprijinirea mişcării de eliberare naţională a popoarelor din ţările coloniale şi dependente, asigurarea suveranităţii naţionale, întărirea democraţiei şi respingerea pericolului fascist, pentru ridicarea nivelului de trai al oamenilor muncii, reducerea săptămînii de lucru fără reducerea salariului etc. Milioane de social-democraţi şi unele partide social-democrate s-au şi pronunţat sub o formă sau alta pentru rezolvarea acestor sarcini. Se poate afirma în mod hotărît că, **învingînd sciziunea din rîndurile sale, realizînd unitatea de acţiune a tuturor detaşamentelor sale, clasa muncitoare din multe ţări capitaliste ar putea să dea o lovitură grea politicii cercurilor cirmuitoare din ţările capitaliste şi să le silească să inceteze pregătirea unui nou război, ar putea respinge ofensiva capitalului monopolist şi asigura satisfacerea revendicărilor sale vitale şi democratice arzătoare.**

Atît în lupta pentru îmbunătăţirea condiţiilor de trai ale oamenilor muncii, pentru lărgirea şi menţinerea drepturilor lor democratice, pentru cucerirea şi apărarea independenţei naţionale, pentru pacea între popoare, cît şi în lupta pentru cucerirea puterii şi construirea socialismului, partidele comuniste se pronunţă pentru stabilirea colaborării cu partidele socialiste. Comuniştii dispun de măreaţa învăţătură a marxism-leninismului, unitară, ştiinţific fundamentată şi confirmată de viaţă şi de bogata experienţă internaţională a construcţiei socialiste. Ei sînt gata să ducă discuţii cu social-democraţii, fiind convinşi că aceasta este cea mai bună cale de confruntare a concepţiilor, ideilor şi experienţei acumulate, în scopul lichidării părerilor preconcepute care s-au înrădăcinat, al lichidării sciziunii din rîndurile oamenilor muncii şi al stabilirii colaborării.

Urmărind să provoace neîncredere faţă de mişcarea comunistă şi ideologia ei, reacţiunea imperialistă continuă să intimideze masele, afirmînd că comuniştii ar avea, chipurile, nevoie de războaie între state pentru răsturnarea orînduirii capitaliste şi instaurarea rînduielilor socialiste. Partidele comuniste resping cu hotărîre această calomnie. Faptul că ambele războaie mondiale dezlănţuite de imperialişti s-au terminat cu revoluţii socialiste nu înseamnă de loc că drumul spre revoluţia socială trece neapărat prin războiul mondial, mai ales în epoca noastră, cînd există puternicul sistem mondial socialist. Marxist-leniniştii n-au socotit niciodată că drumul spre revoluţia socială trece prin războaie între state.

Alegerea unei orînduiri sociale sau a alteia este dreptul inalienabil al poporului fiecărei ţări. Revoluţia socialistă nu se importă şi nu poate fi impusă din afară. Ea este rezultatul dezvoltării lăuntrice a fiecărei ţări, al ascuţirii extreme a contradicţiilor sociale din ţara respectivă. **Partidele comuniste, călăuzindu-se după învăţătura marxist-leninistă, au fost întotdeauna împotriva exportului revoluţiei. In acelaşi timp ele luptă cu hotărîre împotriva exportului imperialist al contrarevoluţiei. Ele consideră drept datoria lor internaţionalistă de a chema popoarele tuturor ţărilor să se unească, să-şi mobilizeze toate forţele interne, să acţioneze energic şi, sprijinindu-se pe forţa sistemului mondial socialist, să preîntîmpine sau să dea o ripostă hotărîtă amestecului imperialiştilor în treburile poporului din orice ţară care s-a ridicat la revoluţie.**

Partidele marxist-leniniste stau în fruntea luptei clasei muncitoare şi a maselor de oameni ai muncii pentru înfăptuirea revoluţiei socialiste şi instaurarea, într-o formă sau alta, a dictaturii proletariatului. Formele şi căile de dezvoltare a revoluţiei socialiste vor depinde de raportul concret al forţelor de clasă într-o ţară sau alta, de organizarea şi maturitatea clasei muncitoare şi a avangărzii sale, de gradul de împotrivire a claselor stăpînitoare. Indiferent sub ce formă va fi instaurată dictatura proletariatului, ea va însemna întotdeauna lărgirea democraţiei, trecerea de la democraţia formală burgheză la democraţia adevărată, democraţia pentru oamenii muncii.

Partidele comuniste reafirmă tezele Declaraţiei din anul 1957 în problema formelor de trecere a diferitelor ţări de la capitalism la socialism.

Clasa muncitoare şi avangarda sa, partidul marxist-leninist, — se arată în Declaraţie, — caută să înfăptuiască revoluţia socialistă pe cale paşnică. Realizarea acestei posibilităţi ar corespunde intereselor clasei muncitoare şi ale întregului popor, intereselor naţionale generale ale ţării.

In condiţiile de astăzi, într-o serie de ţări capitaliste, clasa muncitoare, în frunte cu detaşamentul său de avangardă, are posibilitatea, pe baza frontului muncitoresc şi popular şi a altor forme posibile de înţelegere şi de colaborare politică dintre diferite partide şi organizaţii obşteşti, să unească majoritatea poporului, să cucerească puterea de stat fără război civil şi să asigure trecerea principalelor mijloace de producţie în mîinile poporului. Sprijinindu-se pe majoritatea poporului şi dînd o ripostă hotărîtă elementelor oportuniste care nu sînt în stare să renunţe la politica de conciliere cu capitaliştii şi moşierii, clasa muncitoare are posibilitatea să înfrîngă forţele reacţionare, antipopulare, să cucerească o majoritate fermă în parlament, să transforme parlamentul dintr-un instrument în slujba intereselor de clasă ale burgheziei într-un instrument în slujba poporului muncitor, să desfăşoare o largă luptă de masă extraparlamentară, să înfrîngă împotrivirea forţelor reacţionare şi să creeze condiţiile necesare în vederea înfăptuirii paşnice a revoluţiei socialiste. Toate acestea vor deveni cu putinţă numai pe baza dezvoltării largi, necontenite a luptei de clasă a muncitorilor, maselor ţărănimii şi a păturilor mijlocii de la oraşe împotriva marelui capital monopolist, împotriva reacţiunii, pentru reforme sociale profunde, pentru pace şi socialism.

In condiţiile în care clasele exploatatoare recurg la violenţă împotriva poporului, trebuie avută în vedere şi o altă posibilitate — trecerea nepaşnică la socialism. Leninismul ne învaţă şi experienţa istorică confirmă că clasele dominante nu cedează de bună voie puterea. Gradul de înverşunare a luptei de clasă şi formele acestela vor depinde, în aceste condiţii, nu atît de proletariat, cît de forţa de împotrivire a cercurilor reacţionare faţă de voinţa majorităţii covîrşitoare a poporului, vor depinde de folosirea violenţei de către aceste cercuri într-o etapă sau alta a luptei pentru socialism.

In fiecare ţară posibilitatea reală a unuia sau altuia dintre modurile de trecere la socialism este determinată de condiţiile istorice concrete.

In epoca noastră, cînd comunismul reprezintă nu numai învăţătura cea mai înaintată, dar şi o orînduire socială care există în mod real, care şi-a dovedit superioritatea asupra capitalismului, se creează condiţii deosebit de favorabile pentru lărgirea influenţei partidelor comuniste, pentru demascarea hotărîtă a anticomunismului, sub al cărui steag clasa capitaliştilor duce lupta împotriva proletariatului, precum şi pentru atragerea de partea ideilor comuniste a păturilor celor mai largi de oameni ai muncii.

Anticomunismul a apărut încă la începuturile mişcării muncitoreşti ca principala armă ideologică a clasei capitaliştilor în lupta ei împotriva proletariatului şi ideologiei marxiste. Pe măsura ascuţirii luptei de clasă, mai ales odată cu formarea sistemului mondial al socialismului, anticomunismul a devenit şi mai furibund, şi mai rafinat. Oglindind criza ideologică profundă şi degradarea extremă a ideologiei burgheze, anticomunismul denaturează în mod monstruos învăţătura marxistă, calomniază grosolan orînduirea socială socialistă, falsifică politica şi scopurile comuniştilor, desfăşoară prigoana împotriva forţelor şi organizaţiilor democratice, iubitoare de pace

Apărarea cu succes a intereselor oamenilor muncii, cauza menţinerii păcii, realizarea idealurilor socialiste ale clasei muncitoare impun o luptă hotărîtă impotriva anticomunismului — arma otrăvită be care burghezia o foloseste pentru izolarea maselor de socialism. Trebuie intensificată munca de lămurire a ideilor socialismului în rîndurile maselor, este necesar ca oamenii muncii să fie educaţi în spirit revoluţionar, să fie ridicată conştiinţa lor de clasă, revoluţionară şi pe baza experienţei ţărilor sistemului socialist mondial să fie dezvăluită în faţa tuturor celor ce muncesc superioritatea societăţii socialiste, să se arate în mod concret ce binefaceri reale va aduce socialismul muncitorilor, ţăranilor şi altor păturI ale populaţiei din fiecare ţară.

Comunismul le asigură oamenilor eliberarea de teama războiului, o pace trainică, eliberarea de asuprirea şi exploatarea imperialistă, de şomaj şi mizerie, bunăstarea materială generală şi un înalt nivel material de trai; eliberarea de teama crizelor economice, dezvoltarea vertiginoasă a forţelor de producţie pentru binele întregii societăţi, eliberarea personalităţii din stăpînirea sacului cu bani, dezvoltarea spirituală multilaterală a omului, înflorirea tuturor talentelor, progresul ştiinţific şi cultural nelimitat al societăţii. De pe urma victoriei noii orînduiri sociale au de cîştigat toate păturile populaţiei, în afară de un mănunchi de exploatatori, şi trebuie să facem ca acest adevăr să pătrundă în conştiinţa milioanelor de oameni din ţările capitaliste.

VI.

Mişcarea comunistă mondială s-a transformat în cea mai influentă forţă politică a timpului nostru şi a devenit cel mai important factor al progresului social. În lupta încîncă împotriva reacţiunii imperialiste, pentru interesele clasei muncitoare şi ale tuturor oamenilor muncii, pentru pace, independenţă naţională, democraţie şi socialism, mişcarea comunistă păşeşte neabătut înainte, îşi strînge rîndurile şi se călăreşte.

In 87 de ţări ale lumii activează astăzi partide comuniste. Ele unesc în rîndurile lor peste 36 de milioane de oameni. Aceasta constituie o victorie minunată a marxism-leninismului, o uriaşă cucerire a clasei muncitoare. Continuă unirea marxiştilor — tovarăşi de idei, în ţările care au scuturat jugul colonial şi au păşit pe drumul dezvoltării de sine stătătoare. Partidele comuniste consideră drept datoria lor internaţionalistă să contribuie la întărirea prieteniei şi solidarităţii clasei muncitoare din ţările lor cu mişcarea muncitorească din statele eliberate, în lupta comună împotriva imperialismului.

Creşterea rîndurilor partidelor comuniste şi întărirea lor organizatorică, asigurarea victoriei partidelor comuniste dintr-o serie de ţări în lupta împotriva devierilor, înlăturarea consecinţelor dăunătoare ale cultului personalităţii, creşterea influenţei mişcării comuniste internaţionale deschid noi perspective pentru rezolvarea cu succes a sarcinilor care stau în faţa partidelor comuniste.

Partidele marxist-leniniste consideră drept lege neclintită în activitatea lor respectarea neabătută a normelor leniniste ale vieţii de partid pe baza principiului centralismului democratic, ele consideră necesar să păzească ca lumina ochilor unitatea partidului, să respecte cu strictete principiul democraţiei de partid şi al conducerii colective, atribuind, în conformitate cu principiile organizatorice ale leninismului, o mare importanţă rolului organelor conducătoare de partid în viaţa partidului; ele consideră necesar să se îngrijească neobosit de întărirea legăturilor lor cu membrii de partid şi cu masele largi de oameni ai muncii, să nu admită cultul personalităţii care încătuşează dezvoltarea gîndirii creatoare şi a iniţiativei comuniştilor, să dezvolte prin toate mijloacele actvitatea comuniştilor, să dezvolte critica şi autocritica în rîndurile lor.

Partidele comuniste au zdrobit din punct de vedere ideologic pe revizioniştii din rîndurile lor, care încercau să le abată de pe calea marxist-leninistă. In lupta împotriva revizionismului, a oportunismului de dreapta s-au întărit şi mai mult sub raport ideologic şi organizatoric fiecare partid comunist şi întreaga mişcare comunistă internaţională în ansamblul ei.

Partidele comuniste au condamnat în unanimitate varietatea iugoslavă a oportunismului internaţional, expresie concentrată a „teoriilor" revizioniştilor contemporani. Trădînd marxism-leninismul, declarîndu-l învechit, conducătorii U.C.I. au opus Declaraţiei din anul 1957 programul lor revizionist antileninist, au opus U.C.I. întregii mişcări comuniste internaţionale, au rupt ţara lor de lagărul socialist, au făcut-o dependentă de aşa-numitul „ajutor" al imperialiştilor americani şi al altor imperialişti, creînd astfel pericolul pierderii cuceririlor revoluţionare obţinute prin lupta eroică a poporului iugoslav. Revizioniştii iugoslavi duc o activitate de subminare împotriva lagărului socialist şi a mişcării comuniste mondiale. Sub pretextul politicii de neparticipare la blocuri, ei desfăşoară o activitate care aduce prejudicii cauzei unităţii tuturor forţelor şi statelor iubitoare de pace. Demascarea în continuare a conducătorilor revizioniştilor iugoslavi şi lupta activă pentru a feri mişcarea comunistă, cît şi mişcarea muncitorească de ideile antileniniste ale revizioniştilor iugoslavi rămîne şi acum o sarcină necesară a partidelor marxist-leniniste.

Practica luptei clasei muncitoare, întregul mers al dezvoltării sociale au confirmat din nou, în mod strălucit, măreaţa forţă atotbiruitoare şi vitalitatea marxism-leninismului şi au dezminţit categoric toate „teoriile" revizioniştilor contemporani.

După cum se arată în Declaraţia de la Moscova din anul 1957, interesele dezvoltării mai departe ale mişcării comuniste şi muncitoreşti cer să se continue şi de acum înainte lupta hotărîtă pe două fronturi: împotriva revizionismului, care rămîne pericolul principal, şi împotriva dogmatismului şi sectarismului.

Denaturînd marxism-leninismul, extirpînd spiritul lui revoluţionar, revizionismul, oportunismul de dreapta reflectă ideologia burgheză în teorie şi practică, paralizează voinţa revoluţionară a clasei muncitoare, dezarmează şi demobilizează pe muncitori şi masele de oameni ai muncii în lupta lor împotriva jugului imperialiştilor şi exploatatorilor, pentru pace, democraţie, eliberare naţională, pentru triumful socialismului.

Dogmatismul şi sectarismul în teorie şi practică pot de asemenea să devină pericol principal într-o etapă sau alta a dezvoltării unor partide, dacă nu se duce o luptă consecventă împotriva lor. Ele răpesc partidelor revoluţionare capacitatea de a dezvolta marxism-leninismul pe baza analizei ştiinţifice şi de a-l aplica în mod creator potrivit condiţiilor concrete, izolează pe comunişti de păturile largi ale oamenilor muncii, îi condamnă la aşteptare pasivă sau la acţiuni stîngiste, aventuriere în lupta revoluţionară, nu îngăduie să se aprecieze la timp şi în mod just situaţia care se schimbă şi experienţa nouă, să se folosească toate posibilităţile în interesul victoriei clasei muncitoare şi a tuturor forţelor democratice în lupta împotriva imperialismului, reacţiunii şi pericolului de război şi în felul acesta împiedică popoarele să repurteze victoria în lupta lor dreaptă.

In condiţiile cînd reacţiunea imperialistă îşi uneşte forţele împotriva comunismului, este deosebit de necesar de a stringe cît mai mult rîndurile mişcării comuniste mondiale. Unitatea şi coeziunea înzecesc forţele mişcării noastre şi creează o garanţie de nădejde pentru înaintarea victorioasă a măreţei cauze a comunismului şi pentru respingerea cu succes a tuturor atacurilor duşmanilor.

Pe comuniştii din toată lumea îi unesc măreaţa învăţătură a marxism-leninismului şi lupta comună pentru traducerea ei în viaţă. Interesele mişcării comuniste cer respectarea solidară de către fiecare partid comunist a aprecierilor şi concluziilor, elaborate în comun la consfătuirile lor, de către partidele fraţeşti, cu privire la sarcinile comune ale luptei împotriva imperialismului, pentru pace, democraţie şi socialism.

Interesele luptei pentru cauza clasei muncitoare impun unirea tot mai strînsă a rîndurilor fiecărui partid comunist şi a marii armate a comuniştilor din toate ţările, unitatea lor de voinţă şi de acţiune. Grija pentru întărirea permanentă a unităţii mişcării comuniste internaţionale este suprema datorie internaţionalistă a fiecărui partid marxist-leninist.

Apărarea hotărîtă a unităţii mişcării comuniste internaţionale pe baza principiilor marxism-leninismului, ale internaţionalismului proletar, neadmiterea oricăror acţiuni care pot submina această unitate reprezintă condiţia obligatorie a victoriei în lupta pentru independenţă naţională, democraţie şi pace, pentru rezolvarea cu succes a sarcinilor revoluţiei socialiste, ale construcţiei socialismului şi comunismului. Incălcarea acestor principii ar duce la slăbirea forţelor comunismului.

Toate partidele marxist-leniniste sînt independente, egale în drepturi, îşi elaborează politica pornind de la condiţiile concrete ale ţărilor lor, călăuzindu-se după principiile marxism-leninismului, îşi acordă unul altuia sprijin reciproc. Succesul cauzei clasei muncitoare în fiecare ţară cere solidaritatea internaţională a tuturor partidelor marxist-leniniste. Fiecare partid este răspunzător în faţa clasei muncitoare, în faţa oamenilor muncii din ţara sa, în faţa întregii mişcări muncitoreşti şi comuniste internaţionale.

Partidele comuniste şi muncitoreşti, în măsura necesităţii, organizează consfătuiri pentru discutarea problemelor actuale, pentru schimb de experienţă, pentru cunoaşterea părerilor şi poziţiilor reciproce, pentru elaborarea concepţiilor unice pe calea consultărilor şi coordonării acţiunilor comune în lupta pentru ţelurile comune.

Cînd la un partid sau altul apar probleme care se referă la activitatea unui alt partid frăţesc, conducerea lui se adresează conducerii partidului respectiv; la nevoie, se organizează întîlniri şi consultări.

Experienţa şi rezultatele întîlnirilor reprezentanţilor partidelor comuniste care au avut loc în ultimii ani, în special rezultatele celor două Consfătuiri mai mari — ale celei din noiembrie 1957 şi ale prezentei Consfătuiri — arată că în condiţiile actuale asemenea Consfătuiri reprezintă o formă eficace de schimb de păreri şi experienţă, de îmbogăţire a teoriei marxist-leniniste prin eforturi colective şi de elaborare a unor poziţii unice în lupta pentru ţelurile comune.

Partidele comuniste şi muncitoreşti declară în unanimitate că avangarda recunoscută de toţi a mişcării comuniste mondiale a fost şi rămîne şi pe viitor Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, ca cel mai experimentat şi călit detaşament al mişcării comuniste internaţionale. Experienţa P.C.U.S., acumulată în lupta pentru victoria clasei muncitoare, în construirea socialismului şi în înfăptuirea construcţiei desfăşurate a comunismului, are o însemnătate principială pentru întreaga mişcare comunistă internaţională. Exemplul P.C.U.S. şi solidaritatea lui frăţească însufleţesc toate partidele comuniste în lupta lor pentru pace şi socialism şi constituie o expresie a aplicării în practică a principiilor revoluţionare ale internaţionalismului proletar. Hotărîrile istorice ale Congresului al XX-lea al P.C.U.S. nu numai că au o mare importanţă pentru P.C.U.S. şi construcţia comunistă în U.R.S.S., dar au deschis o etapă nouă în mişcarea comunistă internaţională, au contribuit la dezvoltarea ei mai departe pe baza marxism-leninismului.

Partidele comuniste şi muncitoreşti îşi aduc aportul la opera de dezvoltare a învăţăturii măreţe a marxism-leninismului. Ajutorul şi sprijinul reciproc în relaţiile dintre toate partidele marxist-leniniste frăţeşti reprezintă aplicarea practică a principiilor revoluţionare ale internaţionalismului proletar.

În condiţiile actuale problemele de ideologie capătă o importanţă deosebită. Faţă de succesele socialismului clasa exploatatorilor recurge la o influenţare ideologică tot mai activă a maselor, caută să le menţină în prizonieratul spiritual al ideologiei burgheze. Comuniştii consideră că sarcina lor constă în a desfăşura ofensiva hotărîtă pe frontul ideologic, a lupta pentru eliberarea maselor populare din robia spirituală a ideologiei burgheze de toate speţele şi de toate formele, inclusiv de sub influenţa dizolvantă a reformismului, a răspîndi în mase ideile înaintate care asigură progresul social, ideile democratice de libertate, ideologia socialismului ştiinţific.

Experienţa istorică arată că rămăşiţele capitalismului în conştiinţa oamenilor se păstrează timp îndelungat şi după instaurarea orînduirii socialiste. Aceasta face necesară desfăşurarea unei uriaşe şi multilaterale activităţi a partidului pentru educarea comunistă a maselor, ridicarea nivelului de pregătire şi călire marxist-leninistă a cadrelor de partid şi de stat.

Marxism-leninismul este o măreaţă învăţătură revoluţionară unitară, steaua călăuzitoare a clasei muncitoare şi a oamenilor muncii din lumea întreagă în toate etapele marii lor bătălii pentru pace, libertate şi o viaţă mai bună, pentru crearea celei mai drepte societăţi — comunismul. Marea sa forţă creatoare şi transformatoare constă în legătura indisolubilă cu viaţa, în îmbogăţirea neîntreruptă pe baza analizei multilaterale a realităţii. Pe baza marxism-leninismului au fost obţinute măreţele victorii istorice ale comunităţii ţărilor socialiste, ale mişcării internaţionale comuniste, muncitoreşti şi de eliberare şi numai pe baza lui pot fi rezolvate cu succes toate sarcinile care stau în faţa partidelor comuniste şi muncitoreşti.

Participanţii la Consfătuire văd în continua întărire a coeziunii partidelor comuniste pe baza marxism-leninismului, a internaţionalismului proletar condiţia cea mai importantă a unirii tuturor forţelor clasei muncitoare, a forţelor democraţiei şi progresului, chezăşia noilor victorii ale mişcării comuniste şi muncitoreşti mondiale în măreaţa ei luptă pentru viitorul luminos al întregii omeniri, pentru triumful cauzei păcii şi socialismului.

TELEGRAMA

Excelenţei Sale Domnului URHO KEKKONEN
Preşedintele Republicii Finlanda

Cu ocazia sărbătorii naţionale a Republicii Finlanda, primiţi, vă rog, Excelenţă, sincerele mele felicitări precum şi cele mai bune urări pentru fericirea dv. personală şi pentru prosperitatea poporului finlandez.

Îmi exprim convingerea că relaţiile prieteneşti dintre Romînia şi Finlanda vor continua să se dezvolte în interesul ambelor noastre ţări.

ION GHEORGHE MAURER
Preşedintele Prezidiului
Marii Adunări Naţionale
a Republicii Populare Romîne

Raportează îndeplinirea planului anual

Cu fiecare zi cu care ne apropiem de sfîrşitul anului, numărul întreprinderilor din toate regiunile ţării care îşi realizează prevederile planului anual sporeşte necontenit. Este o dovadă în plus a luptei însufleţite pe care oamenii muncii o duc pentru îndeplinirea sarcinilor trasate de cel de-al III-lea Congres al partidului, a preocupării lor pentru valorificarea rezervelor interne de care dispun unităţile noastre industriale.

Minerii de la exploatarea Lueta

De 20 de zile minerii de la exploatarea Lueta, care aparţine de Întreprinderea minieră Harghita, livrează industriei siderurgice minereu de fier peste prevederile planului pe anul 1960. Preţul de cost al fiecărei tone de minereu extras a fost redus cu 16 lei. Prin folosirea unor metode de mare randament, ca extracţia prin fîşii orizontale, minerii de la Ghelar au trimis furnaliştilor de la începutul anului şi pînă acum cu 6 la sută mai mult minereu decît în întreg anul trecut.

INTREPRINDEREA DE PROSPECŢIUNI ŞI LABORATOARE DIN CADRUL COMITETULUI GEOLOGIC şi-a îndeplinit planul de producţie global pe anul 1960 privind lucrările de cercetări geologice pentru minereuri de fier, neferoase, ţiţei, gaze, cărbuni cocsificabili etc.

Cu o lună mai devreme

Întreprinderea de reparaţii auto nr. 6 din Bucureşti a realizat planul anual de producţie la data de 30 noiembrie, colectivul acestei unităţi realizînd totodată o economie la preţul de cost de 450.000 lei.

Rezultatele au fost posibile ca urmare a scurtării timpului de imobilizare a autocamioanelor în atelierul de reparaţii de la 28 zile la 12 zile. Astfel au fost predate unităţilor de exploatare auto autocamioanele gata reparate mai devreme cu un număr de 10.400 zile, decît termenul planificat, ceea ce a adus economii acestora de peste 3.600.000 lei. De asemenea s-a îmbunătăţit calitatea reparaţiilor, fapt demonstrat de reducerea numărului de defectări în termenul de garanţie cu 87,5 la sută.

35 întreprinderi din Regiunea Ploieşti

Pînă la 5 decembrie 35 de întreprinderi şi unităţi economice din Regiunea Ploieşti au raportat realizarea sarcinilor anuale de plan şi îndeplinirea angajamentelor privind obţinerea de economii. Prin ridicarea continuă a productivităţii muncii şi reducerea consumurilor specifice, colectivele celor 35 de unităţi au realizat economii, peste plan la preţul de cost în valoare de aproape 60 milioane lei.

Noi gospodării colective

TG. MUREŞ (de la corespondentul nostru). — Membrii multor întovărăşiri agricole din raioanele Cristurul Secuiesc şi Tg. Mureş au vizitat gospodăriile colective fruntaşe — Curteni, Sîntana, Cristurul Secuiesc şi altele. În urma acestui fapt ei s-au convins că „secretul" recoltelor sporite şi al veniturilor băneşti ridicate constă în superioritatea proprietăţii obşteşti şi organizarea avansată a muncii din aceste unităţi. Cele văzute i-au convins pe sute de întovărăşiţi să formeze şi în satele lor gospodării colective. Duminică, 51 familii de ţărani întovărăşiţi din satele Chedia Mare, Raionul Cristurul Secuiesc au înfiinţat gospodăria colectivă „23 August". În aceeaşi zi, la Bodogaia, 165 familii de întovărăşiţi au inaugurat noua gospodărie colectivă „Drumul lui Lenin", care dispune de 598 ha. de pămînt. De asemenea un număr de 235 familii din Ungheni, Raionul Tg. Mureş, membri ai întovărăşirii agricole „Mureşul" şi-au transformat întovărăşirea în gospodărie colectivă.

★

BUHUŞI (de la corespondentul nostru). — Colectiviştii din satul Goşman, Raionul Buhuşi, au recoltat anul acesta de pe cele 125 ha. cultivate cu porumb o producţie de peste 3.000 kg. boabe la hectar, iar cei din comuna Romîni au obţinut la orz o producţie de 2.298 kg. la ha. Valoarea averii obşteşti a colectiviştilor din Goşman se ridică la aproape 2 milioane de lei. Succese asemănătoare au obţinut şi celelalte gospodării colective din raion.

În urma popularizării acestor rezultate prin panouri, grafice comparative, expoziţii, vizite făcute la colectivişti acasă, întovărăşiţii şi ţăranii cu gospodării individuale din satele învecinate s-au convins că munca în gospodăria colectivă este mai spornică.

În satul Frunzeni, din comuna Costişa, bunăoară, a avut loc duminică inaugurarea unei noi gospodării colective. În aceiaşi zi membrii altor 4 întovărăşiri din Buhuşi au sărbătorit inaugurarea unei gospodării colective, căreia i-au dat denumirea de „30 Decembrie".

★

CLUJ (de la corespondentul nostru). — Sîmbătă şi duminică, în 22 de sate şi comune ale Regiunii Cluj s-au inaugurat noi gospodării colective.

Semnarea convenţiei de colaborare ştiinţifică pe anii 1961-1965 între Academia R. P. R. şi Academia Polonă de ştiinţe

Luni a avut loc la Academia R. P. Romîne semnarea convenţiei de colaborare ştiinţifică pe anii 1961—1965 între Academia R. P. Romîne şi Academia Polonă de ştiinţe, precum şi un plan de colaborare ştiinţifică pe anul 1961. Conform convenţiei, cele două academii vor efectua în comun cercetări ştiinţifice, îşi vor acorda ajutor reciproc în achiziţionarea de materiale şi aparatură ştiinţifică, vor face schimburi de publicaţii ştiinţifice. Cercetători ştiinţifici ai celor două academii vor face schimb de experienţă.

La festivitatea semnării au fost de faţă membri ai delegaţiei Prezidiului Academiei Polone de ştiinţe precum şi membri ai Prezidiului Academiei, academicieni şi membri corespondenţi ai Academiei R. P. Romîne. Au participat reprezentanţi ai Ministerului Afacerilor Externe.

Au fost de faţă Janusz Zambrowicz, ambasadorul R. P. Polone la Bucureşti şi membri ai Ambasadei.

Convenţia a fost semnată de acad. I. S. Gheorghiu, vicepreşedinte al Academiei R. P. Romîne şi Janusz Groszkowski, vicepreşedinte al Academiei Polone de ştiinţe. În cuvîntările rostite, ei au arătat importanţa colaborării oamenilor de ştiinţă din cele două ţări.

★

În aceeaşi zi la ambasada R. P. Polone a avut loc o întîlnire prietenească între membrii delegaţiei Prezidiului Academiei Polone de ştiinţe şi oameni de ştiinţă romîni.

(Agerpres)

INFORMAŢII

Luni dimineaţa au plecat la Rostock tovarăşii Eugen Alexe, adjunct al ministrului Agriculturii şi Angelo Miculescu, vicepreşedinte al Comitetului executiv al sfatului popular al Regiunii Bucureşti pentru a participa la lucrările celui de-al VI-lea Congres al ţăranilor din R.D. Germană, care se vor desfăşura între 8-11 decembrie.

★

Centrul experimental de îngrăşăminte bacteriene al Ministerului Agriculturii a primit o scrisoare de la Institutul unional de microbiologie agricolă din Leningrad în care se spune între altele: „În urma comparării mai multor tulpini de azotobacter, în legătură cu capacitatea lor de a produce substanţe de creştere a plantelor, cele mai bune rezultate le-am înregistrat cu tulpina nr. 100 primită de la dv. Noi îi spunem tulpina R (Romînia)".

★

Au început cursurile agrozootehnice de masă în gospodăriile agricole de stat, staţiunile de maşini şi tractoare, unităţile agricole cooperatiste şi căminele culturale.

★

Luni au început în Capitală lucrările primului seminar al regizorilor din teatrele dramatice din întreaga ţară, organizat de Ministerul Învăţămîntului şi Culturii şi Asociaţia oamenilor de artă din instituţiile teatrale şi muzicale.

★

În cursul zilei de ieri la sediul Casei Universitarilor din Cluj a avut loc sărbătorirea Zilei Institutului Medico-Farmaceutic.

★

Ministerul Învăţămîntului şi Culturii a organizat luni seara la cinematograful „Patria" un spectacol de gală cu filmul artistic iugoslav „Trenul fără orar".

Au fost prezenţi reprezentanţi ai Ministerelor Învăţămîntului şi Culturii, Afacerilor Externe, al I.R.R.C.S., precum şi Arso Milatovic, ambasadorul R.P.F. Iugoslavia la Bucureşti şi alţi membri ai corpului diplomatic.

★

Duminică, pe stadionul Giuleşti, Progresul Bucureşti a învins cu 1—0 pe Empor Rostock.

★

C. F. R. Griviţa Roşie a cîştigat pentru a patra oară consecutiv titlul de campioană republicană la rugbi.

Un eveniment important în istoria mişcării comuniste mondiale

— Declaraţiile lui John Gollan —

LONDRA 5 (Agerpres). — Într-un interviu acordat unui corespondent al ziarului „DAILY WORKER", John Gollan, secretar general al Partidului Comunist din Marea Britanie, a caracterizat recenta Consfătuire de la Moscova a reprezentanţilor partidelor comuniste şi muncitoreşti drept un eveniment important în lupta pentru pace. John Gollan subliniază importanţa adoptării în unanimitate a Declaraţiei Consfătuirii, care a întărit şi mai mult unitatea mişcării comuniste mondiale. El a arătat că Consfătuirea a fost cea mai importantă şi reprezentativă consfătuire din istoria mişcării comuniste mondiale.

— Declaraţiile lui Luigi Longo —

ROMA 5 (Agerpres). — Într-o declaraţie făcută unui corespondent al ziarului „UNITA", Luigi Longo, secretar general adjunct al Partidului Comunist Italian, subliniază că primul şi cel mai important rezultat al Consfătuirii de la Moscova a reprezentanţilor partidelor comuniste şi muncitoreşti constă în reafirmarea unităţii întregii mişcări comuniste pe baza marxism-leninismului, internaţionalismului proletar şi politicii juste al cărei pivot este lupta pentru coexistenţa paşnică, pentru dezarmare şi pace.

Prînzul oferit la Leningrad în cinstea delegaţiei de partid şi guvernamentale a R. P. Chineze

LENINGRAD 5 (Agerpres). — La 4 decembrie Comitetul orăşenesc Leningrad al P.C.U.S. şi Comitetul Executiv al Sovietului orăşenesc Leningrad au oferit un prînz în cinstea delegaţiei de partid şi guvernamentale a R. P. Chineze, condusă de Liu Şao-ţi. Din partea U.R.S.S. la prînz au participat Leonid Brejnev şi Frol Kozlov, precum şi conducători de partid şi de stat din oraşul şi regiunea Leningrad. Oaspeţii au fost călduros salutaţi de Nikolai Smirnov, preşedintele Comitetului Executiv al Sovietului orăşenesc.

În cuvîntul său, Liu Şao-ţi a spus că Uniunea Sovietică a fost întotdeauna şi rămîne bastionul puternic al păcii în întreaga lume şi a subliniat că propunerile sovietice îndreptate spre înfăptuirea dezarmării generale şi totale şi a coexistenţei paşnice se bucură de simpatia şi sprijinul tuturor statelor şi popoarelor iubitoare de pace.

Liu Şao-ţi a declarat că în urma încheierii recentei Consfătuiri a reprezentanţilor partidelor comuniste şi muncitoreşti s-a întărit şi mai mult coeziunea întregii mişcări comuniste, s-a consolidat şi mai mult coeziunea dintre P. C. Chinez şi P.C.U.S., dintre R. P. Chineză şi U.R.S.S. Arătînd că perspectiva luptei popoarelor pentru pace şi progresul omenirii este mai luminoasă ca oricînd, Liu Şao-ţi a spus că poporul chinez va fi totdeauna strîns unit cu poporul sovietic, cu popoarele tuturor ţărilor lagărului socialist în lupta comună împotriva agresiunii imperialiste şi pentru apărarea păcii în întreaga lume.

Leonid Brejnev, luînd cuvîntul, a subliniat că oamenii sovietici se bucură sincer de succesele Republicii Populare Chineze. Vom continua şi pe viitor — a spus L. Brejnev — să întărim fără preget prietenia noastră frăţească, a cărei forţă dătătoare de viaţă este unitatea partidelor noastre, fidelitatea lor faţă de marxism-leninism şi faţă de internaţionalismul proletar.

Situaţia din Laos

VIENTIANE 5 (Agerpres). — În ultimele zile în Laos situaţia a continuat să se menţină încordată. Potrivit relatărilor corespondentului din Vientiane al agenţiei Reuter, în patru din cele 12 regiuni ale Laosului au loc în prezent lupte între forţele guvernamentale laoţiene şi rebeli. Aceasta duce la concluzia că în ţară se desfăşoară un război civil.

După cum a anunţat postul de radio Patet Lao, trupele Patet Lao care operează în colaborare cu forţele regale laoţiene continuă ofensiva asupra oraşului Luang Praband, reşedinţa rebelilor lui Fumi Nosavan. Rebelii au evacuat mai multe posturi întărite şi au suferit mari pierderi. O parte a trupelor rebele s-a alăturat forţelor guvernamentale.

Înspăimîntate de ofensiva trupelor guvernamentale împotriva oraşului Luang Prabang, Statele Unite intensifică ajutorul militar deschis pentru rebelii lui Fumi Nosavan care lansează la rîndul lor atacuri în direcţia capitalei laoţiene, Vientiane. Postul de radio Vientiane a anunţat că rebelii folosesc mortiere, tunuri şi tancuri americane cu care nu era înzestrată armata laoţiană. Avioane ale misiunii S.U.A. în Laos transportă din Manila şi Bangkok armament şi echipament militar pentru rebeli. În acelaşi timp, după cum arată radio Vientiane, de pe teritoriul Tailandei se efectuează un bombardament de artilerie împotriva poziţiilor trupelor guvernamentale laoţiene. Postul de radio Pnom Penh a anunţat la 5 decembrie că operaţiile rebelilor sînt conduse de ofiţeri americani.

Succesul dirijorului George Georgescu în S. U. A.

CLEVELAND 5 (Agerpres). — Succesul primului concert al maestrului George Georgescu în fruntea orchestrei simfonice din Cleveland (S.U.A.) a făcut ca cel de-al doilea concert să fie aşteptat cu un interes şi mai mare.

Multe persoane au venit pentru a doua oară la „Severance Hall", care era arhiplin, pentru a asculta orchestra simfonică sub bagheta maestrului romîn. De o foarte bună primire s-au bucurat din nou cele „Trei dansuri romîneşti" de T. Rogalski. Publicul a recunoscut în persoana dirijorului romîn pe un excelent interpret al muzicii lui Richard Strauss. Aplauzele entuziaste ale publicului l-au chemat de patru ori la rampă. După concert peste 100 de persoane (printre care şi cetăţeni americani de origină romînă) l-au vizitat pe maestrul George Georgescu în cabina sa, felicitîndu-l pentru succes şi cerîndu-i autografe. Romînii americani erau mîndri de succesul maestrului.

Ziarul „Anexartitos Tipos" despre propunerile R. P. R. cu privire la Balcani

ATENA 5 (Agerpres). — Într-un articol consacrat posibilităţilor de reducere a încordării internaţionale, ziarul grec „ANEXARTITOS TIPOS" subliniază că acceptarea propunerii guvernului romîn cu privire la încheierea unui tratat de înţelegere şi securitate colectivă între ţările balcanice, ar fi dus la stabilirea „unei atmosfere de deplină încredere" între aceste state, „relaţiile economice şi comerciale precum şi cele culturale, scrie ziarul, ar fi devenit mai strînse. Ar fi fost posibilă reducerea treptată... a cheltuielilor de înarmare, iar toate sumele uriaşe ce se irosesc acum în acest scop ar fi fost alocate pentru dezvoltarea economică, pentru ridicarea nivelului material şi spiritual al popoarelor respective. Astfel, scrie ziarul în continuare, Peninsula Balcanică ar fi dat un exemplu de coexistenţă paşnică între popoare cu sisteme politice şi sociale diferite şi ar fi contribuit în mod hotărîtor la eforturile de consolidare a păcii în lumea întreagă".

Ziarul îşi exprimă regretul pentru faptul că guvernul grec a respins această propunere, a cărei adoptare, arată „Anexartitos Tipos", ar fi înlesnit eforturile generale pentru dezarmare, ar fi contribuit în mare măsură la slăbirea încordării internaţionale.

Intensificarea acţiunilor teroriste în Congo

• Acte de sălbăticie împotriva premierului Lumumba • Represiuni împotriva patrioţilor congolezi • Demonstraţii la Leopoldville în sprijinul lui Lumumba • Proteste împotriva atitudinii adoptate de reprezentanţii O.N.U.

LEOPOLDVILLE 4 (Agerpres). — Agenţia ASSOCIATED PRESS transmite amănunte în legătură cu odioasele acte de sălbăticie la care se dedau bandiţii lui Mobutu împotriva primului ministru al Congo-ului, Patrice Lumumba, şi a partizanilor săi arestaţi din ordinul lui Mobutu în oraşul Port-Francqui. „Lumumba, transmite corespondentul, a fost bătut îngrozitor sub ochii mulţimii cînd a fost adus la Leopoldville. Mobutu, cu braţele încrucişate, urmărea cum soldaţii lui îl loveau pe Lumumba peste faţă şi îl îmbrînceau, cum îl luau de păr pentru a-l întoarce cu faţa spre fotoreporteri.

Soldaţii l-au dus pe Lumumba într-o închisoare improvizată la tabăra trupelor de paraşutişti. După cum declară martorii oculari 40 de soldaţi s-au aruncat împotriva lui Lumumba ale cărui mîini erau strîns legate la spate, l-au lovit cu pumnii şi l-au trîntit la pămînt. Şeful siguranţei lui Mobutu îi încuraja pe soldaţi.

După cum declară martorii oculari, unul dintre soldaţi a citit cu glas tare recenta declaraţie a lui Lumumba în care el afirma că este singurul prim ministru legal. După aceea, soldatul a mototolit această hîrtie şi i-a băgat-o în gură lui Lumumba. Un alt soldat a strîns şi mai tare sfoara cu care erau legate mîinile primului ministru. După aceea Lumumba şi trei dintre partizanii săi au fost împinşi într-o cameră unde au fost bătuţi sălbatic. Martorii spun că au auzit strigăte dinăuntru dar că nu ştiu ce s-a mai întîmplat".

LEOPOLDVILLE 5 (Agerpres). — După cum anunţă corespondentul agenţiei FRANCE PRESSE, soldaţii lui Mobutu continuă să săvîrşească sălbăticii şi nelegiuiri nemaiîntîlnite în oraşul Kikwit. Ei pătrund în case, jefuiesc, ucid, molestează locuitori paşnici. Căpetenia rebelilor congolezi, Mobutu, a trimis la Kikwit un nou detaşament de paraşutişti. Potrivit datelor preliminare, soldaţii lui Mobutu au ucis în acest oraş 13 persoane şi au rănit 22. La 4 decembrie şeful guvernului provincial, Kamitatu, a plecat din Leopoldville spre Kikwit în pofida tuturor piedicilor ce i s-au pus în cale. Însă paraşutiştii lui Mobutu, care au înconjurat aerodromul local, au deschis focul — fără nici o somaţie prealabilă — asupra locuitorilor oraşului care au sosit să-l întîmpine pe Kamitatu.

Potrivit ultimelor ştiri, aproape toţi locuitorii acestui oraş (circa 20.000 de oameni) au plecat în pădurile învecinate. După cum anunţă corespondentul agenţiei ASSOCIATED PRESS, Kamitatu a declarat la 4 decembrie că Mobutu şi-a trimis soldaţii la Kikwit în vederea unui „raid represiv". Agenţiile de presă subliniază că „motivul" acestui „raid represiv" îl constituie faptul că atunci cînd, în drum spre Stanleyville, primul ministru Lumumba a sosit la Kikwit, subliniază corespondentul agenţiei ASSOCIATED PRESS, reprezentanţii tribului Bambala l-au făcut o primire entuziastă.

★

LEOPOLDVILLE 5 (Agerpres). — Vestea arestării primului ministru al Congoului, Patrice Lumumba de către mercenarii lui Mobutu, precum şi tratamentului sălbatec la care a fost supus, a stîrnit indignarea populaţiei oraşului Leopoldville. Corespondentul din acest oraş al agenţiei U.P.I. relatează că la 4 decembrie pe străzile Leopoldville-ului a avut loc o demonstraţie în sprijinul lui Patrice Lumumba. Demonstranţii au înconjurat clădirea cartierului general al O.N.U. şi au cerut să-l vadă pe primul ministru Lumumba. După cum transmite corespondentul din Stanleyville al agenţiei U.P.I., Provincia de Est, reazimul primului ministru Patrice Lumumba se pregăteşte să se proclame independentă.

★

MOSCOVA 4 (Agerpres). — TASS transmite: La 3 decembrie studenţii Universităţii prieteniei popoarelor au protestat împotriva arestării ilegale a lui Patrice Lumumba, primul ministru al Republicii Congo. Ei au adresat preşedintelui Adunării Generale a O.N.U. o telegramă prin care exprimă acest protest şi cer ca O.N.U. să întreprindă acţiuni imediate pentru punerea în libertate a lui Lumumba, precum şi pentru reluarea activităţii guvernului legal şi a parlamentului congolez ales de popor.

★

ACCRA 5 (Agerpres). — După cum anunţă agenţia REUTER, la 5 decembrie guvernul Ghanei a dat publicităţii un comunicat în care anunţă ruperea relaţiilor diplomatice cu Belgia şi cere ambasadorului belgian la Accra să părăsească ţara în termen de 48 de ore. Comunicatul precizează că guvernul Republicii Ghana a luat această hotărîre întrucît consideră răspunzător guvernul belgian pentru evoluţia evenimentelor din Congo şi pentru împiedicarea guvernului legal al Congo-ului, condus de Patrice Lumumba, şi a parlamentului congolez de a-şi exercita funcţiile lor.

Întreruperea Conferinţei tripartite în problema încetării experienţelor cu arma nucleară

GENEVA 5 (Agerpres). — La 5 decembrie la Geneva a avut loc o şedinţă a Conferinţei celor trei puteri în problema încetării experienţelor cu arma nucleară. Reprezentantul S.U.A. a propus ca lucrările conferinţei să fie întrerupte pînă la 7 februarie 1961 în legătură cu apropiatele schimbări care vor avea loc în guvernul american în urma alegerii noului preşedinte al S.U.A. După delegatul american a luat cuvîntul reprezentantul Uniunii Sovietice, S. K. Tarapkin, care a declarat că delegaţia sovietică este de acord cu această întrerupere.

În cîteva rînduri

● În toamna acestui an în Partidul Comunist din Austria s-au înscris 2.500 de persoane. (Ag.).

● După cum se anunţă din Naha — oraşul principal de pe insula Okinawa (Japonia) — din ianuarie anul viitor armata americană va începe din nou exerciţiile de lansarea proiectilelor teleghidate. Exerciţiile vor dura pînă în aprilie şi vor avea loc de trei ori pe săptămînă. În timpul exerciţiilor va fi interzis pescuitul, iar navele vor avea instrucţiuni să ocolească regiunea Okinawei. (TASS).

● Secretariatul Uniunii ziariştilor din U.R.S.S. a adresat regelui Paul al Greciei o telegramă în care se spune că ziariştii sovietici sînt îngrijoraţi de soarta colegului lor grec Manolis Glezos şi a tovarăşilor săi. (TASS).

● *În sala cinematografului „Alhambra" din Berna (Elveţia), a avut loc o gală de filme romîneşti, la care au fost prezentate filmele „Homo Sapiens" şi „Valurile Dunării". (Ag.).*

● Claude Eatherly, pilotul american care a dirijat cele două bombardamente atomice asupra oraşelor japoneze Hiroşima şi Nagasaki, a fugit de la spitalul din Waco, statul Texas, unde fusese internat pentru „dezechilibru mintal". Potrivit medicilor psihiatri el suferea de un complex de culpabilitate simţindu-se răspunzător de moartea a 100.000 de japonezi. (Reuter).

● În ultimele 10 luni peste 1000 de oameni au murit de foame în capitala Coreei de sud, Seul. (Ag.).

Noul ambasador al R. P. Romîne în R. P. D. Coreeană şi-a prezentat scrisorile de acreditare

PHENIAN 5 (Agerpres). Agenţia Centrală Telegrafică Coreeană transmite: Emil Stanciu, noul ambasador extraordinar şi plenipotenţiar al Republicii Populare Romîne în R.P.D. Coreeană a prezentat scrisorile sale de acreditare vicepreşedintelui Prezidiului Adunării Populare Supreme a R.P.D. Coreene, Han Ser Ia.

Ambasadorul R. P. Romîne era însoţit de membrii ambasadei. Din partea R.P.D. Coreene erau de faţă Pak Sen Cer, ministrul Afacerilor Externe şi alte persoane oficiale. Noul ambasador a transmis Prezidiului Adunării Populare Supreme şi guvernului R.P.D. Coreene, precum şi poporului coreean un salut călduros din partea Marii Adunări Naţionale, a guvernului şi a poporului romîn. Poporul romîn, a arătat ambasadorul, se bucură din toată inima de realizările poporului coreean în construirea socialismului şi-i urează noi victorii în lupta pentru dezvoltarea economiei şi înflorirea culturii, precum şi în îndeplinirea năzuinţelor sale naţionale de reunificare paşnică şi democratică a Coreei. Emil Stanciu a arătat în continuare că în calitate de ambasador al R. P. Romîne în R.P.D. Coreeană, va face tot ce depinde de el pentru consolidarea şi pe mai departe a prieteniei frăţeşti dintre cele două popoare şi a colaborării dintre cele două ţări.

În cuvîntarea sa, vicepreşedintele Han Ser Ia a arătat că relaţiile de prietenie frăţească şi colaborare stabilite între popoarele coreean şi romîn, pe baza principiilor marxism-leninismului şi internaţionalismului proletar, se dezvoltă şi se consolidează zi de zi în lupta comună pentru pace şi socialism. Noi urmărim cu mare bucurie, a spus Han Ser Ia, strălucitele succese obţinute de poporul frate romîn în îndeplinirea sarcinilor planului şesenal trasat de Congresul al III-lea al P.M.R. El a declarat că ambasadorul romîn se va bucura de întregul sprijin şi de colaborarea guvernului R.P.D. Coreene, a întregului popor coreean, în nobila misiune de a dezvolta şi mai mult relaţiile de prietenie şi colaborare dintre cele două ţări. După ceremonie, vicepreşedintele Han Ser Ia s-a întreţinut cu Emil Stanciu.

Discutarea problemei algeriene în Comitetul Politic

NEW YORK 5 (Agerpres). — În dimineaţa zilei de 5 decembrie Comitetul Politic a trecut la examinarea problemei algeriene, prezentate spre examinare celei de-a 15-a sesiuni a Adunării Generale de către delegaţiile a 25 de state din Asia şi Africa. Această problemă se află în faţa Organizaţiei Naţiunilor Unite din anul 1955 şi este discutată la toate sesiunile Adunării. Datorită poziţiei puterilor occidentale, care sprijină Franţa — aliata lor în cadrul N.A.T.O. — O.N.U. nu a putut lua hotărîri care să asigure rezolvarea paşnică a acestei probleme.

În şedinţa Comitetului Politic primul a luat cuvîntul reprezentantul Tunisiei. În mod demonstrativ delegaţia franceză nu participă la discutarea acestei probleme.

Reprezentantul Tunisiei a criticat cu asprime declaraţia din 4 noiembrie a preşedintelui Franţei, de Gaulle. Formula propusă de guvernul francez, a spus el, implică pericole mari. Ea ar duce la dezmembrarea Algeriei şi ar ameninţa securitatea ţărilor vecine. Problema Algeriei poate fi rezolvată numai pe baza aplicării principiului autodeterminării şi de aceea O.N.U. trebuie să-şi asume răspunderea în sfîrşit pentru reglementarea echitabilă a acestei probleme.

Lucrările Consiliului de Securitate

NEW YORK 4 (Agerpres). — TASS transmite: În dimineaţa zilei de 4 decembrie a luat sfîrşit şedinţa Consiliului de Securitate, convocată în seara zilei de 3 decembrie, la cererea delegaţiei Franţei. Înainte de deschiderea şedinţei, Consiliul de Securitate a primit din partea delegaţiei Uniunii Sovietice o scrisoare prin care se cerea să se examineze în şedinţă problema primirii R. P. Mongole în O.N.U., precum şi o scrisoare a delegaţiei franceze care propunea să se discute problema primirii în O.N.U. a Republicii Islamice Mauritania.

În cursul discutării ordinei de zi reprezentantul U.R.S.S. V. A. Zorin a propus ca la început Consiliul să examineze problema primirii R. P. Mongole în O.N.U., iar apoi să treacă la discutarea cererii Mauritaniei. Reprezentantul sovietic a amintit că **R. P. Mongolă a cerut pentru prima oară Consiliului de Securitate să fie primită în O.N.U. acum 14 ani. Deşi cererea R. P. Mongole este pe deplin motivată această problemă nu a fost rezolvată pînă în prezent din cauza politicii discriminatorii duse de unele state împotriva R. P. Mongole.**

Reprezentanţii S.U.A., Franţei, şi Italiei s-au pronunţat împotriva includerii problemei primirii R. P. Mongole în O.N.U. pe ordinea de zi a şedinţei.

Cu cinci voturi (S.U.A., Franţa, Anglia, Italia şi ciankaişistul) faţă de patru (U.R.S.S., Polonia, Ceylon, Tunisia) şi două abţineri (Argentina şi Ecuador) Consiliul de Securitate a hotărît să nu includă pe ordinea de zi a şedinţei problema primirii Mongoliei în O.N.U.

Consiliul de Securitate a trecut apoi la problema primirii Mauritaniei. Reprezentantul Marocului, invitat la şedinţa Consiliului de Securitate, a obiectat împotriva propunerii Franţei şi Tunisiei cu privire la primirea Mauritaniei în O.N.U. El a arătat că în prezent Franţa încearcă să permanentizeze scindarea Marocului, rupînd Mauritania de Maroc şi lărgeşte în prezent bazele sale militare din Mauritania pentru a-şi întări poziţiile în Africa.

Delegatul U.R.S.S. V. A. Zorin care a luat apoi cuvîntul a declarat că **Uniunea Sovietică a salutat întotdeauna ivirea unor noi state eliberate de sub jugul colonial şi a sprijinit primirea lor în O.N.U. Chiar în cazurile cînd acordarea independenţei unor foste colonii are un caracter incomplet, aceasta constituie totuşi un pas înainte pe calea spre eliberarea lor definitivă. Acest lucru se aplică în mare măsură şi la Mauritania. Dar problema Mauritaniei este mult mai complexă decît în cazul altor ţări primite recent în O.N.U. Aici este vorba despre ştirbirea gravă a drepturilor altui stat, Marocul.**

V. A. Zorin a amintit că **numeroşi membri ai O.N.U. consideră acordarea independenţei Mauritaniei drept o manevră a colonialiştilor francezi care tind să-şi întărească poziţiile în Africa. Problema este complicată şi de faptul că în Mauritania continuă să rămînă trupe franceze ceea ce generează îndoieli în legătură cu sinceritatea declaraţiilor Franţei cu privire la Mauritania.**

V. A. Zorin a arătat că **puterile occidentale insistă pentru primirea Mauritaniei în O.N.U., deşi se ridică obiecţiuni serioase împotriva acestei primiri. Totodată aceste puteri sabotează primirea în O.N.U. a R. P. Mongole care de 40 de ani este stat independent.** Delegatul U.R.S.S. a declarat că **în cazul de faţă este vorba de politica discriminatorie faţă de S.U.A. şi aliaţilor săi în cadrul blocurilor militare împotriva unei ţări socialiste.**

V. A. Zorin a declarat că în condiţiile existente delegaţia sovietică consideră imposibil să sprijine propunerea Franţei şi Tunisiei cu privire la primirea Mauritaniei în O.N.U.

Pentru proiectul de rezoluţie al Franţei şi Tunisiei au votat opt delegaţii. Delegaţia U.R.S.S. şi Poloniei au votat împotrivă. Ceylonul s-a abţinut. Întrucît nu a întrunit adeziunea unanimă a membrilor permanenţi ai Consiliului de Securitate proiectul de rezoluţie al Franţei şi Tunisiei a fost respins.

Perspectivele întunecate ale economiei americane

WASHINGTON 4 (Agerpres). Săptămînalul „LABOR" din Washington, care este un organ a 18 mari uniuni sindicale din S.U.A., a publicat un articol cu privire la perspectivele economiei americane în anul 1961.

„În luna octombrie, scrie *„Labor"* numărul şomerilor s-a cifrat la 3.600.000 După cum declară experţii de la Ministerul Muncii, chiar dacă nu se va înregistra o nouă scădere a activităţii economice, obişnuită pentru perioada de iarnă, datorită creşterii şomajului în februarie anul viitor numărul persoanelor care nu au de lucru va ajunge la 5.300.000. Aceasta va fi cifra cea mai ridicată de la declinul din 1958 încoace".

„Referindu-se la perspectivele economice pe anul 1961, patru cincimi din cei 50 de economişti cunoscuţi care au participat la recenta conferinţă de la Universitatea din Michigan au prezis o continuă reducere „moderată" a activităţii economice în anul viitor, arată *„Labor"*. În ceea ce priveşte anul 1961 în ansamblu, aceşti experţi sînt de părere că numărul şomerilor va totaliza în medie 4.200.000 oameni, adică va fi cu aproximativ 400.000 mai mare decît cifra medie pe lunile trecute ale anului curent. America se află, aşadar din nou într-o situaţie extrem de paradoxală: aprovizionare suficientă cu materii prime, un mare număr de maşini nefolosite sau folosite numai cu o parte din capacitatea lor de producţie, milioane de muncitori care doresc să lucreze, dar nu lucrează, şi în acelaşi timp uriaşe nevoi nesatisfăcute".

Mesajele adresate unor conducători de state din Asia şi Africa de preşedintele R. A. U.

CAIRO 5 (Agerpres). — TASS transmite: După cum anunţă ziarul „AL-AHRAM", în legătură cu ultimele evenimente din Congo, preşedintele R.A.U., Nasser, a adresat mesaje personale primului ministru al Indiei, Nehru, preşedintelui Indoneziei, Sukarno, preşedintelui Ghanei, Nkrumah, preşedintelui Guineei, Seku Ture, împăratului Etiopiei, Haile Selassie I, regelui Marocului, Mohammed al V-lea şi primului ministru al Sudanului, Abbud.

Referindu-se la o sursă oficială ziarul „AL GUMHURIA GARIDAT AŞ-ŞAAB" scrie că R.A.U. se consultă cu Ghana, Guineea, India, Indonezia şi alte ţări din Asia şi Africa pentru a adopta o poziţie comună în legătură cu criza din Congo.

ORA 24

O importantă victorie a opiniei publice franceze

Premiul Goncourt pe anul 1960 nu va mai fi decernat

PARIS 5 (Agerpres). — După cum anunţă agenţia France Presse, Adunarea Generală a Academiei Goncourt a hotărît în unanimitate să nu mai decerneze premiul pe anul 1960. Această hotărîre, care constituie în fapt o retragere a premiului acordat transfugului fascist Vintilă Horia Caftangioglu, reprezintă o importantă victorie a opiniei publice, o înfrîngere răsunătoare pentru iniţiatorii acestei încercări de a încununa cu un premiu literar un criminal de război — fascist şi trădător de patrie.

Redacţia: Piaţa Scînteii. Tel. 17.60.10. Administraţia: 17.60.20. Interior 1.400. Abonamentele se primesc la toate oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii din întreprinderi şi instituţii. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin